

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Ist. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 37, SEPTEMBRIE 2006 Apare la jumătatea lunii 1,3 RON (13.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie O lecție de naționalism de la alții

Aniversare 37

Actualitate "Centura" politicii - septembrie

Ziua Căpitanului De vorbă cu un Tânăr legionar

Carte legionară celebră "Pentru legionari" (V)

Attitudini Români valoroși "uitați" sau necunoscuți (III)
"Jenibil"

Diverse Inedit: Aron Cotruș în SUA

Despre masonerie (III)

"Grivei", "Roibu" și stăpânii

Zig-zag pe mapamond Itinerar italian (I)

Concurs, Remember: Aiud, Poșta Redacției

Supliment Masacrul elitei legionare

*Salut pe cei care merg
spre meree bine atât
legionari, ceea ce
Z. G. G.*

Redacția revistei vă invită

**JOI 21 SEPT. 2006, ORA 17, la SALA GH. BRĂTIANU (LÂNGĂ BISERICA AMZEI),
la CONFERINȚA "MASACRUL ELITEI LEGIONARE ȘI TINERII DE AZI"**

ÎN ȚARA ORBILOR CHIORUL ESTE ÎMPĂRAT

Să începem amintind de „tradiționalul bun sămăt al poporului român”? Oare nu încercăm să utilizăm niște etichetări pe care în genere nici nu le-am atribuit singuri în momente în care ele nu se potriveau, și am refuzat să ne evaluăm comportamentul în foarte multe cazuri când am dat dovadă de lipsă de înțelepciune, superficialitate și o lipsă totală de interes și prevedere pentru ceea ce ar fi dincolo de „lungul nasului”?

Astfel de afirmații probabil nu sunt mijlocul cel mai sigur și mai direct de a-și face cineva popularitate, dar ocolirea permanentă a constatărilor „incomode” probabil că fac parte tot din firea blândă, plină de pacifism a românului, care l-a făcut însă o pradă sigură în mâna vecinului neobosit și totdeauna nemulțumit, parcă abia coborât din șea după mii de kilometri de cavalcadă prădalnică, sau la cheremul altor hoinari, strecuți cu dibăcie la început, și acum cu pretenții de stăpâni în casa noastră milenară.

Pur și simplu stai și te crucești cum este dispus românul să accepte tot felul de dubioși să îi dirigeze soarta, să ia hotărâri în numele lui și, culmea perversități - sau poate a lipsei de discernământ, să îi și căpătușească cu un strat de afecțiune!

Mă simt obligat să fac câteva considerații pe marginea subiectului zilei și anume aşa numita „DOSARIADĂ”.

Oare am de spus ceva care nu a fost spus?

Pare imposibil, dar aşa este.

Se pun câteva probleme despre care nimeni nu vorbește:

- cea mai importantă întrebare este: *De ce acum?*

Analizarea împrejurărilor va fi primul pas spre o apreciere corectă a declanșării acestei uriașe campanii.

- care sunt în realitate capetele care trebuie să cadă, incomode prin existență sau simple victime aflate în calea unor interese;

- relația dintre „ilustrație” și atacul asupra Bisericii Ortodoxe.

- *Ilustrația în sport.*

Să revenim la prima întrebare: *De ce a fost acum declanșată dosariada?*

Idea a fost normală și logică la origine, dar cine îndrăznea la noi să hotărască, și cine să aibă puterea de a declanșa acțiunea de curătenie, obligatorie după 45 de ani de infecție comună?

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

Initiativa a aparținut revoluționarilor de la Timișoara, locul de declanșare a unei revolte populare, provocată sau nu de servicii secrete străine - nu știm încă - dar întreținută și învingătoare prin sutele de victime asasinate de armă în primele zile de dezmată ceaușist (să nu uităm, domnule, și domnilor!).

Acolo apare ca o prelungire logică „Proclamația de la Timișoara”, primul act scris al revoluției, care trebuia - și ar fi putut - să schimbe fața României dacă era adoptat; apare pentru prima dată, exprimată în scris, condiția obligatorie pentru desprinderea totală de comunism: și anume, la punctul 8 se prevedea interzicerea accederii la posturi politice și publice a celor doi călăi criminali vinovați de genocidul poporului român în perioada celor 45 de ani de robie: *Partidul și Securitatea!* A fost adoptat pentru această operațiune un nume generic: „LUSTRAȚIE”.

Care este originea acestui cuvânt: reprezinta o ceremonie practicată în antichitate de purificare a unei persoane sau a unui loc socrat impur (evident).

Sărîm peste anii în care lustrația s-a dovedit imposibil de aplicat cu un președinte bolșevic din tată în fiu și cu o „revoluție” plătită cu sângele a mii de tineri români dar preluată și valorificată de aceeași comuniști și securiști, cei ce fuseseră oricum pregătiți de partid ca următoarea generație de zbiri conducători.

Venise timpul, măcar de ochii Apusului, să organizăm și noi în mod oficial un organ care, vezi Doamne, trebuia să separe grâul de neghină. Așa a apărut CNSAS, ținut oarecum în rezervă pentru că exact celor ce trebuiau deconspirati li se „secretizaseră” dosarele. Este reactivat prin inițiativa d-lui Băsescu în contextul desfășurării evenimentelor politice la zi.

Revenind la „cestiune”: Ce a determinat pe dl. președinte să declanșeze în acest moment „dosariada”?

Să fi invins oare bunele sentimente?

Ei personal exclud această variantă, având în vedere că tot ce știu și ce știe, de altfel, toată lumea, despre caracterul domniei sale!

În primul rând faptul că în momentul de față - și pentru încă un timp (poate ani) dl. Băsescu nu poate fi dovedit ca și colaborator al securității. Poți să-ți închipui așa ceva, având în vedere postul ocupat de președinte, în contact permanent cu străini, comandând un vapor „cât trei terenuri de fotbal”, șef la agenția din Anvers? Ar fi o prosteție fără margini și atunci nu rămâne decât o variantă: DL BĂSESCU nu a fost colaborator, nu a fost turnător - cum, pe bună dreptate, se jură și pe bunica domniei sale: **A FOST CHIAR ANGAJAT, OFIȚER SUB ACOPERIRE AL SECURITĂȚII!!**

Faptul că se jură că nu a semnat nici un angajament de turnător este real; legătura lui cu „organul”, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, nu este căutată unde trebuie!

Dacă poate cineva da altă explicație căt de căt logică, aş vrea să o aud; există oare vreo explicație pentru comportamentul plin de „gingășie” al domniei sale față de S.R.I.? Să nu vină cineva și să spună că a „menajat” serviciile din dragoste pentru țară, căci fi dezolant!

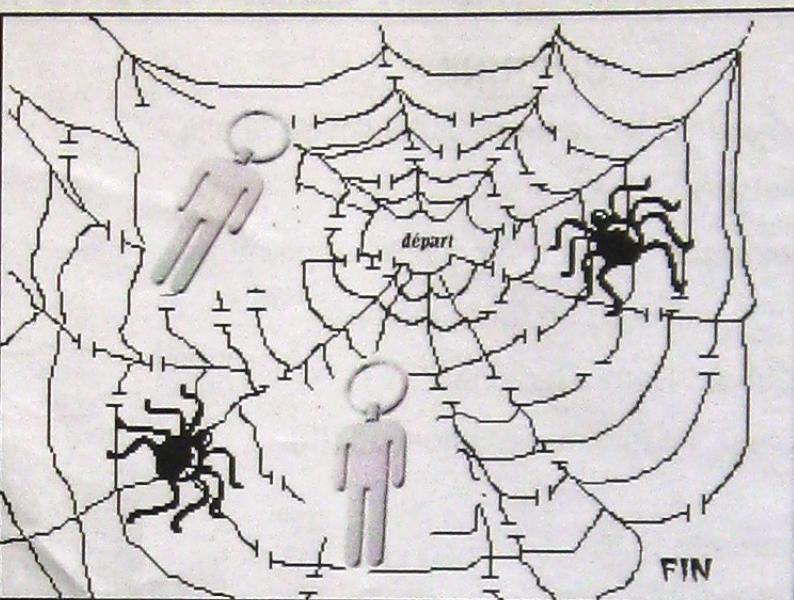
Revenind la momentul ales pentru „desecretizarea dosarelor”: păi este foarte bun căci sunt alese cel puțin pentru încă o bună perioadă de timp dosarele altor persoane și a altor partide. Între timp se pot întâmpla multe: alegeri anticipate, intrarea în U.E. și cine știe ce surprize ne mai rezervă președintele.

Deloc de neglijat un alt motiv: Mona Muscă începu să devină, prin marea popularitate, un vîtor concurrent la scaunul prezidențial, iar dl. Ghișe se găsea „pe strada greșită”.

Există o strategie pe termen lung (să zicem, încă o legislatură) care prevede incriminarea unui mare număr de „politicieni”, în special dintre liberali

(P.S.D.-ul s-a sinucis - sau continuă să o facă - fără eforturi din partea d-lui președinte), dl. C.V. Tudor, personaj foarte prezent pe scena politică a țării, s-a compromis definitiv în fața iudaismului mondial, pe de o parte, dar și în fața electoratului intern (ceva mai evoluat), prin declarațiile trădând inconstanța sau inexistența principiilor sale; dl. Stolojan este „bolnav” sau va fi, în funcție de necesități; dl. Becali mai are mult de învățat pentru a deveni din Gigi George (poantă lansată de Cosmin Gușă), și atunci cine mai rămâne în concurs?

De ce acum: este timpul potrivit pentru a ține ocupată atenția opiniei publice cu această numită de dl. Cristoiu „isterie”, pentru alte manevre oculte precum înstrăinarea bogăților naționale care au mai rămas, colonizarea României cu israelieni speriați de perspectiva

unei vieți în permanentă tensiune, acapararea - de aceeași - a pozițiilor dominante și de control în finanțe, industrie, petrol și altele.

În legătură cu C.N.S.A.S. sunt două lucruri care nu au nici o legătură cu legalitatea atât de clamată de un regim democratic: faptul că pare o instituție care în orice moment poate fi transformată într-un instrument de sănătate (cum se spune, pisica arătată din când în când șoriceilor neascuțitoră) și, lucru mai grav, instituție substituită Justiției, care, precum juriul din tribunalele americane, stabilisce ce fel de activitate a practicat cercetatul: poliție politică sau nu. Pe baza aprecierilor comisiei după studierea dosarului; se dau verdicte uluitoare, ca de exemplu: Ionescu și-a turnat colegii de birou la securitate; dacă sunt zece membri în comisie, șase votează DA și patru NU! Ați auzit vreo gogomănie mai mare?

Dacă această practică ar dăuna numai împărinatului ar mai fi ceva, dar dacă primește aviz favorabil va face viața chin celor care ajung la mâna lui.

În aceeași „tradiție” de vânzători ai valorilor esențiale ale poporului român, atacând, ori de câte ori apare ocazia, Biserica Ortodoxă majoritară, factor coaliștant aproape unic în societatea românească dintotdeauna, ca opozant (conștient sau nu) voluntar sau nu, în fața ofensivei - oculte numai pentru „orbi” - a iudaismului mondial pentru cucerirea României. Domnul ministrul al Culturii și al Culturilor sare ca „Nae din bale”, hotărât să aplice lustrația în rândul înaltului cler bisericesc.

În primul rând, ideea de lustrație a fost adoptată de orice român de bun simț în scopul asanării CLASEI POLITICE, a celor care LUAU HOTĂRÂRI ÎN NUMELE POPORULUI ROMÂN și de la caz la caz le și aplicau; **BISERICA NU ESTE ÎN SITUAȚIA ACEASTĂ**, contribuind la bunăstarea românilor absolut indirect prin educarea oamenilor în conformitate cu dogmele creștine.

Se vede de la o poștă că această inițiativă are ca scop denigrarea Bisericii, în cadrul ofensivei de care vorbeam mai sus, care nu pierde nici o

ocazie de a arunca acuzații contra sistemului de viață și de gândire creștin.

Biserica a rămas singurul element coagulant al poporului român fărămitat în sute de grupuri și de grupule mai ușor de controlat și de anihilat la un moment dat.

„Poanta” cu preotul care te turna la securitate după spovedanie, a fost lansată tot de comuniști, în anii ’50, comuniști în proporție de 80% evrei autohtoni sau importați, în scopul îndepărțării credincioșilor de Biserică.

Cine are atâtea tărâte “la ultimul etaj” să își închipui că în anii de teroare sau în general, se ducea la preot cineva să spună că dușmanele regimului sau alte lucruri de interes pentru securitate, când omul ajunsese uneori să se ferească de a face destăinuiri chiar și prietenilor apropiati sau rudelor! Această afirmație conține tot atâta prostie pe cătă rea voinește împotriva Bisericii!

Cum să piardă ocazia dl. ministru de a fi trecut pe listă la „buni” de către „monitorul universal”!

Că aruncă cu noroi în Biserică și în poporul român, nu își face probleme!

Am ajuns acum și la deconspirarea sportivilor de performanță, propusă de aceeași diversioniști.

Fără nici o îndoială, și această propunere întărește bănuiala că se dorește agitarea apelor pentru a le tulbura, pentru ca în „ceată” densă să se poată face ceva manevre sau ascunde lucruri mult mai grave.

De ce m-ar interesa pe mine acum un presupus dosar de turnător al Iolandei Balaș? A propulsat-o Securitatea în sus peste ștachetă? Dacă NU, în mod evident, pe cine mai interesează acum, după atâtia ani, cum își petrece viața extrasportivă

Pațaichin, dacă bea vodă seara înainte de concurs și a doua zi câștiga medalii olimpice!

Nu se urmărește, de fapt, decât de a se mânji că mai multe persoane cu rahat, în aşa fel încât când treci pe stradă și vezi unul nemânjat, să rămâni mut de uimire și să îl socotești anormal.

S-a spus că unii sportivi de valoare mediocru doreau să suplimească prin delăjire lipsa performanțelor.

Asta așa este, dar **în final tot cronometrul sau metrul îi măsurau meritele**, și dispărea repede din peisaj.

Bun, și acum cu ce pot acești foști sportivi care, să zicem, au făcut pactul cu diavolul, să influențeze în mod negativ viața poporului român?

Cu nimic, și atunci începi să te uiți în jurul tău alarmat, bănuind că îți se coace ceva!

În final aș dori să revin la aluziile desprinse din titlul acestui articol:

Marea durere care ne cuprinde nu este pentru un eventual defect fizic al președintelui. Am fi fericiți dacă, prin compensație, ar fi copleșit de grijile și preocupările pentru soarta românilor și a țării, dacă, conform promisiunilor electorale, ar lăsa pe planul doi grija copleșitoare pentru imaginea domniei sale în fața electoratului pe plan intern iar pe plan extern ar înceta cu umilitoarele dovezi de slugămicie în fața „ocultei” mondiale.

De fapt marea durere nu are legătură decât temporar cu președintele; marea durere este orbirea la care au ajuns, poate, majoritatea românilor, care se lasă prosti de manevrele ieftine ale d-lui Băsescu, care sunt atât de preocupate de supraviețuire - unii, alții de bunăstarea personală sau alții de rotunjirea preoccupării le transformă coloana vertebrală într-o anexă a aparatului digestiv, și că poate nu ei dar copiii lor vor ajunge (dacă nu au și ajuns!) să tremure de frică în fața veneticilor, în propria lor

Români, tot timpul vi se coace ceva!

Ideologie

O LECȚIE DE NAȚIONALISM DE LA ALȚII

Nu există națiune care să poată trăi fără pământ, după cum nu există pom care să poată trăi aternat în aer.

Nu există națiune fără o conștiință colectivă, fără tradiții, fără credință în Divinitate și fără viață spirituală.

Legăturile unei națiuni cu cerul și cu pământul reprezintă însăși baza existenței sale în lume.

Întotdeauna, în lume, evreii au fost promotorii "progresului", ai "noului", ridicându-se subtil dar coroziv împotriva tradițiilor popoarelor în mijlocul cărora trăiesc: religia creștină este pusă la îndoială, familia este ironizată, opunându-i-se libertatea absolută (citește "libertinajul"), marilor personalități și eroilor unui popor li se caută cu obstinație numai defectele și, când nu sunt găsite, se inventează; armata oricărei țări este minimalizată, importanța pământului, de asemenea.

Să aruncăm însă o scurtă privire asupra poporului evreu pentru a vedea care sunt principiile și modul lui de viață "la ei acasă", în Israel. (Într-unul din numerele trecute ale revistei, la rubrica "Zig-zag pe mapamond", Emilian Ghika a prezentat Israelul referindu-se, evident, doar la locuri, și deloc la oamenii care populează aceste locuri).

Pentru a deveni CETĂȚEAN israelian trebuie ca cel puțin un bunic să fi fost evreu – și astă după aşa-zisa "liberalizare" a legii emigrării! Cei care acuză o lume întreagă de xenofobie și racism (inclusiv pe ospitalierii și prea blâzni români), dovedesc cu prisosință astfel că pentru ei contează sângele (rasa) și că nu-i acceptă în nici un fel pe cei străini de neamul lor.

Ce diferență față de noi, cărora ni se impune ca model de "român" un Brucan, un Andrei Oișteanu, un Petre Roman, un Vladimir Tismăneanu, pastorul Wurmbrand (nominalizat chiar, la concursul organizat de TVR, între primii mari zece "români" doar pentru că avea această cetățenie, pentru că dăduse evanghelii – protestante însă, nu ortodoxe! – soldaților sovietici și pentru că a fost deținut politic așa cum au fost zeci de mii de alți români – adevarăți însă). Lista poate continua, dar mă opresc aici.

Evreii vin din alte țări în Israel și acceptă orice muncă prost plătită și necalificată aici numai pentru a fi "în țara lor": fizicieni mătuři cu meticulozitate clinică străzile, membri prestigioși ai orchestrelor din Moscova și Minsk dau serenade trecătorilor din piețe pentru a-și căstiga pâinea zilnică etc.; într-un cuvânt, oamenii sunt dispuși să renunțe la viața lor confortabilă pentru a reconstrui Sionul.

Ce diferență față de noi, unde situația este inversă: tinerii noștri caută cu asiduitate și acceptă orice muncă oriunde în străinătate pentru o punghă de arginti. Zeci de mii de hectare de teren din țară stau năpădite de buruieni, iar tinerii pleacă să muncească în agricultură în Spania, cu "binevoitorul" concurs al statului român.

SERVICIUL MILITAR în Israel este obligatoriu nu numai pentru bărbați (3 ani), ci și pentru femei (2 ani), iar rezerviștii sunt convocați în fiecare an o lună pentru a servi la granița libaneză sau pe malul vestic.

Astfel se întreține atât ideea responsabilității

oricărui cetățean față de teritoriul țării, obligația de a-l apăra, cât și antrenamentul de a face efectiv aceasta.

Ce diferență față de noi, care nu ne-am lăsat până nu am desființat armata, înlocuind-o cu angajați, care am acceptat prin tratat militar dictatura trupelor NATO în propria țară!

"Blândul" Yitzhak Rabin, glorificat de evrei, cel căruia i-a ridicat și Vadim Tudor o statuie în Brașov, a fost șeful Statului Major al FDI (fosta organizație paramilitară Haganah care, după formarea propriu-zisă a statului israelian, a ocupat întinse zone din vestul Galilei, în ciuda faptului că aceste zone fuseseră alocate Palestinei chiar prin rezoluția ONU).

Ce diferență față de noi, care dărămă statuile mareșalului Artonescu pe motiv că a luptat dincolo de granițele țării pentru zdrobirea definitivă a inamicului!

Ce diferență față de noi, care asistăm impasibili la încercările concertate de a desprinde Transilvania din trupul țării, și care nu încercăm măcar să întindem cât mai multe puncte între noi și frații noștri de dincolo de Prut!

VIAȚA SPIRITUALĂ a evreilor se desfășoară în jurul casei, al caselor de studiu pentru adolescenți, pentru adulți și pentru copii, și al sinagogilor.

Ce diferență față de noi! Viața noastră spirituală a început să se desfășoare în afara casei și în afara bisericii, pe meleaguri străine, la muncă, sau în fața "tembelizorului", sau prin discotecă, baruri și pe stadion.

Trei chestiuni referitor la RELIGIE:

a) Cuvântul "habotnic" folosit în sens peiorativ la creștini pentru cei foarte credincioși, în Israel este înnoblat, acordându-i-se o nouă semantică: "ultraortodox". Evident, termenul "ortodox" la evrei nu are nici cea mai mică legătură cu creștinismul: bărbații evrei "ultraortodoci" își țin capul acoperit tot timpul, se roagă de cel puțin trei ori pe zi, respectă strict legile alimentare "kosher", iar sabatul îl sărbătoresc prin abținerea totală de la muncă, chiar și aprinderea luminii sau călătorile fiind activități strict interzise.

Lor nu li se pare anacronic sau caraghios să-și respecte obiceiurile de dinainte de venirea lui Hristos, nu se "modernizează", nu doresc "nou".

Și pentru că a venit vorba de "nou", ar trebui să remarcăm că acești termeni se referă strict la materie, la realizări în domeniul tehnic, și nicidcum la progresul "spiritual" sau "moral"; negarea lui Iisus Hristos nu reprezintă nici o nouitate: de două mii de ani se face aceasta de către evrei.

b) La ei nu se prezintă piese de teatru care să fie fișări "artistice" încercând să rescrie "revoluționar" istoria vietii lui Moise, David sau Solomon, așa cum se întâmplă la noi! Admitând prin absurd că în vreun oraș al Israelului ar fi reușit cinéva să strecoare o piesă de teatru de tipul celei produse de madamei Mungiu-Pippidi

în Iași, orașul care ar fi găzduit asemenea infamie ar fi fost ras de pe fața pământului, cu căteii și cu purceii din el.

c) În Israel nimeni nu-și permite măcar să discute, necum să critice viața personală sau hotărârile șefilor religioși.

Ce diferență față de noi, unde mulți intelectuali români își fac o virtute din a arunca noroi în fața Bisericii naționale!

Israelul beneficiază de 3 miliarde dolari / an din DONAȚII ale susținătorilor statului. Naționalismul evreiesc se manifestă și prin sume mari de bani donate de evrei din diaspora statului Israel.

Păi ați pomenit dvs. vreodată, de când ne stim pe lume, români care să facă donații statului român?! În schimb, români nu știu cum să mai fure banii publici. (În plus, suntem spoliați permanent de diversi străini care își înghiebează afaceri, "dau tunuri" și apoi pleacă sau chiar rămân netulburăți aici, deschizându-și alte afaceri, la fel de păgubitoare pentru statul român.)

Deși în Israel s-au reunit evrei din peste 80 de țări ale lumii, evrei care au fost deci în contact, de generații întregi, cu cultura a zeci de popoare, nimănui nu-i trece măcar prin cap să impună "diversitatea culturală".

Nu observați nici o diferență față de noi, care stăm mereu cu ochii întâi la Apus (și, mai nou, la America), dispuși să copiem orice, sperați să nu fim etichetați ca "retrograzi" și "necivilizați"?

În ceea ce privește FAMILIA, evreii cultivă un deosebit respect pentru aceasta, iar legăturile familiale sunt extrem de puternice.

Ce diferență față de noi, care am început să ne vindem copiii unor necunoscuți din lumea largă, care nu îndrăznim să vorbim despre bunicii noștri legionari, care ne rușinăm de părinții noștri, care nu ne ocupăm de educația copiilor noștri, lăsând-o în seama statului!

Ar mai fi multe de spus și multe comparații de făcut, dar mă opresc aici: cine nu pricepe din câteva cuvinte, nu va pricepe nici dintr-o mie și nici din tomuri întregi.

Cu toții am fost dotați cu ochi, ca să vedem, cu urechi, ca să auzim, și cu minte, ca să raționăm.

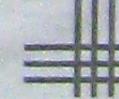
Cu mijloacele de informare care există acum, nimeni nu poate spune că n-a știut. Oricătre perechi de ochelari de cal ni s-ar pune, "printre rânduri" răzbate adevărul.

Cine nu se împiedică în cuvinte și săboane și știe să judece nu are nevoie de explicații. Îi mai trebuie însă curajul de a privi lucrurile în față.

Trebuie caracter și personalitate pentru a ști să ne apărăm și să ne impunem propriile valori, încetând a mai promova ceea ce se încearcă să ne fie impus.

Evreii încarcă insistent să impună altor popoare un cod de valori care nu face doi bani pentru ei. Au reușit în ultimii 50 de ani să transforme nobilul termen de "naționalism" în ochii opiniei publice anesteziate, într-un termen de ocară, încercând chiar să-l echivaleze cu noțiunea de "criminal". Le atragem atenția că această manipulare se îndreaptă de fapt chiar împotriva poporului evreu care este, fără doar și poate, cel mai naționalist din lume.

Nicoleta Codrin

37: acesta este numărul la care tocmai a ajuns revista noastră în cei trei ani de apariție neîntreruptă.

Am pornit la drum o mână de oameni care am realizat prin forțe proprii totul, "de la A la Z", de la conținut și scrierea articolelor, până la tehnoredactare și realizarea grafică.

Toți care muncesc la

mod special pe IONUȚ MORARU din București, în vîrstă de 30 de ani, care, deși foarte grav bolnav, ne-a trimis cel puțin un articol lunar, a făcut donații românilor necajili, în numele revistei, a distribuit sute de fluturași popularizând Cuvântul Legionar, a distribuit pe cheltuiala proprie zeci de exemplare din acesta în fiecare lună, a ajutat la redactarea revistei - toate acestea din proprie inițiativă! - iar acum două luni, când a plecat în străinătate pentru operație, ne-a lăsat câteva articole în vedere publicării. Iată un fragment impresionant din prima scrisoare a lui IONUȚ către noi: "Eu mă interez, de luni de zile, din spital în spital, am suferit o operație complicată la gât, lângă jugulară, nu am starea fizică a oricărui om obișnuit și sunt falit financiar după aceste spitalizări, dar arunc mănușa coreligionarilor mei sănătoși, provocându-i pe toți cei ce simpatizează această Mișcare, pe toți românii adevărați, să contribuie cu tot ce pot, cu muncă sau donații bănești, iar nu cu vorbe goale."

Un alt simpatizant care a sătuit să demonstreze prin fapte aprecierea pentru noi este cunoscutul ziarist VIOREL PATRICHİ care, număr de număr, a realizat, cu profesionalism și verticalitate, cronică celor mai importante evenimente interne și externe.

Și nu în ultimul rând - am ales prezentarea simpatizanților valorosi în ordine alfabetica - îi mulțumim public dr. EMANUEL ȘTEFANIU din Craiova, în vîrstă de 25 de ani, care, de un an și jumătate, desfășoară un volum imens de muncă și documentare pentru apărarea credinței ortodoxe.

Pe parcursul celor trei ani:

Am publicat articole de IDEOLOGIE LEGIONARĂ, ATITUDINI, ACTUALITATE POLITICĂ, ISTORIE, am publicat DOCUMENTE, am realizat REPORTAJE, INTERVIURI și.

Am abordat chestiuni de cultură generală: ZIG-ZAG PE MAPAMOND.

Am tratat probleme de religie: SEMNIFICATIA MARILOR SĂRBĂTORI CREȘTINE, PERICOLUL SECTELOR.

Am dezbatut probleme de fond ale societății românești actuale prin EDITORIALE.

Am creionat portretele unor PERSONALITĂȚI DE DREAPTA (Mircea Eliade, Nae Ionescu, Radu Gyr, Traian Brăileanu și a.).

Am făcut cunoscute publicului larg CĂRȚI LEGIONARE DE REFERINȚĂ:

- "Frăția de Cruce" (de economist, comandant legionar Gh. Istrate, șeful Frăției de Cruce pe țară în timpul Căpitanului),
- "Crez de generație" (de dr. avocat, comandant legionar Vasile Marin);
- "Crani de lemn" (de dr. avocat, comandant al Bunei Vestiri Ion Moță, cel mai apropiat și drag camarad al Căpitanului, unul dintre fondatorii Legionii);
- "Rânduri către generația noastră" (de doctor și avocat Ion Banea, șeful Ardealului Legionar);
- Selectiuni din articolele dr. avocat Alecu Cantacuzino, șeful Corpului de elită Moță - Marin;
- "Biserica și Mișcarea Legionară" (de preot și instructor legionar Ilie Imbrescu).

această revistă o fac fără nici o remunerare, în timpul liber, sacrificându-și, de multe ori, chiar și din orele de somn.

De-a lungul timpului, în paginile noastre au fost prezenti și contemporanii Căpitanului, personalități legionare marcante, și tineri studenți și elevi. Av. Nelu Rusu (șeful Senatului

Legionar), dr. Șerban Milcovaneanu (șeful pe țară al studentimii române din perioada interbelică), ec. Viorel Tânase din Sibiu (cel mai bătrân legionar din lume) și a scris alături de studenți și chiar de elevi: Ștefan Buzeșcu (20 de ani), Alecu Deleanu (17 ani), Matei Mihăilescu (19 ani) și a.

După primul an l-am pierdut pe RADU CONSTANTIN DEMETRESCU, jurist, istoric și doctor în economie, un camarad perfect, un sfetnic valoros, un Mecena, un izvor de idei, informație și bună dispoziție, care, lovit fulgerător de o boală necrucișătoare, a trecut în veșnicie.

Mulți ne scriu cuvinte de apreciere și de încurajare, dar prea puțini dintre aceștia se gândesc să se implice cât de puțin, să ne ajute cu cel mai mic lucru. Foarte puțini dintre numerosii noștri simpatizanți declarăți s-au gândit să se apropie într-adevăr de noi, să înțeleagă că legionarii sunt niște "năzdrăvani", așa cum spunea Căpitanul, dar nu sunt, totuși, suprăomeni, și că ne aşteptăm ca jertfa noastră sustinută să fie apreciată și altfel decât cu vorbe și cu măldăre de scrisori și sfaturi.

Foarte puțini ne-au trimis articole proprii, iar dintre acestea puține au fost publicabile (am primit tăieturi din diverse publicații apărute cu mulți ani în urmă, fără nici o valoare, poezii convenționale și schiabe, rimând "camarazi" cu "brazii", poezii aluristice, note biografice obositore, cu lux de amânanțe inutile; lista ar putea continua, dar ne oprim aici).

Am avut neplăcută surpriză să constatăm încercarea unor expedițiori de a-și arăta simpatia pentru legionari prin activități de genul "am dactilografiat câteva poezii de Radu Gyr" sau "am fost la parastasul legionarului X", activități prezentate ca mare eroism, considerând că prin aceasta legionarii ar trebui să le fie profund și veșnic recunoscători!

Cât despre ajutor finanțar, nu are rost să mai vorbesc.

Printre cei - foarte puțini! - care ne-au ajutat efectiv, necondiționat și constant, îl menționăm în

"Circulați și manifeste" (de Cornelius Zelea Codreanu) și a.

Am prezentat, de asemenei, NOILE APARIȚII DE CARTE LEGIONARĂ:

- "Doctrina Mișcării Legionare" - COMPENDIU CORNELIU ZELEA CODREANU (rezumatul scrierilor șefului Mișcării Legionare);

- "CAL TROIAN INTRA MUROS - MEMORII LEGIONARE" - Ion Dumitrescu-Borșa (preot, comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, martor direct al tuturor evenimentelor legionare din timpul Căpitanului și al guvernării național-legionare);

- "MEMORII (legionare)" - Viorel Trifa (comandant legionar-ajutor, președintele studențimii române interbelice în 1940);

- "STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ" și "DIVERSE STILURI DE LUPTĂ" - Const. Papanace (comandant legionar, unul dintre consilierii Căpitanului) și a.

Pentru cunoașterea adevărului privind scindarea Mișcării Legionare în simiști și codreniști am realizat serialul DIN CULISELE LEGIUNII - SUNT SIMIST, DAR MÂ TRATEZ.

Susținem încă de la început un CONCURS pentru cunoașterea istoriei române necenzurate.

Am prezentat datele importante ale istoriei Mișcării Legionare în HRONIC LEGIONAR.

Am adus în atenția opiniei publice personalități legionare ale căror CENTENARE am avut bucuria să le serbăm: Radu Gyr, Ion Banea, Vasile Marin, Const. Papanace; nu am omis nici sărbătorirea SEMICENTENARULUI EXCLUDERII DIN MIȘCARE A FOSTULUI COMANDANT, HORIA SIMA.

Ne preocupă legătura cu românii din diaspora, cu frații basarabeni, cu cei din Banatul sărbesc, cu aromânii de peste hotare, preocupare manifestată prin scrierea multor articole pe aceste teme; menționăm câteva: "Un român din Canada și un fragment de <<Jurnal liber>>", "Seri culturale românești în Chicago", "Mișcarea Unionistă din Republica Moldova (Basarabia)", "Români din Serbia - <<Floare de latinitate>>", "Revista presei din Bucovina de Nord", "Societatea culturală <<Bucovina>>", "Presă românească în Bucovina de Nord" și a. De altfel, menținem un dialog permanent cu citizenii noștri prin POȘTA REDACȚIEI.

Încercăm permanent să sensibilizăm opinia publică, lansând o serie de APELURI: pentru inițierea procesului împotriva comunismului (apel rămas fără răspuns din partea

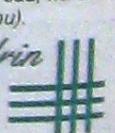
societății civile căreia ne-am adresat, ulterior Traian Băcescu punând în scenă cunoscuta mascaradă cu

așa-zisa comisie pentru studierea crimelor comunismului), pentru întemeierea unei federări a naționaliștilor români (apel rămas, de asemenei, fără răspuns), apel pentru purtarea unei insigne (a cărei imagine o vedeați alătur) pentru afirmarea părerii noastre despre legea care decretează că în România a fost holocaust, apel pentru salvarea Roșiei Montane etc.

Ca și până acum, gândul nostru se înalță plin de speranță tot la Bunul Dumnezeu: cel ce luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și Neamul său, nu va fi învins niciodată (Corneliu Zelea Codreanu).

Nicoleta Codrin

VEDERE DE PE CENTURA POLITICII - SEPTEMBRIE

De-atâta Securitate nu se mai vede hoția

Motto: „Vom proclama ruina... Vom stârni părjoluri... Vom lansa mituri... Aici ne vor preinde bine până și ultimele „scursuri”. În drojdia respectivă, vă voi găsi vânători care vor fi gata să apeze pe orice trăgaci, ba chiar se vor considera onorați că au fost luati în seamă” (Piotr Verhovenski în „Demonii”, de F.M. Dostoievski)

Nu s-au rostit atâtea inepții în 16 ani, căte am auzit numai în această vară. La adăpostul lor, „nu mai avem” probleme. Institutul de Statistică ne asigură că nivelul nostru de trai este la nivelul cerut de Uniunea Europeană și crește vertiginos, ca acțiunile lui Dinu Patriciu la bursa Nașului.

Omar Haysam, băiatul acela cu metastaza puțin obosită, s-a dus spre tări mai calde, iar procurorii și judecătorii au venit epuizați dintr-o vacanță prelungită.

De-atâta

Securitate nu se mai vede corupția.

Să-l lăsăm pe Traian Băsescu să discute cu „analistii” la telefon, dacă tot nu are ceva mai bun de făcut. Nu pentru Țară.

„Împăratul-de-Mătase” se joacă de-a băieții duri cu forumiști de pe Internet. „Ai furat fără nerușinare!”, îl atacă Anca. „Vai, Anca, probabil ai vrut să scrii: ai furat cu nerușinare. Probabil că ai și probe, nu doar acuzații politice din ziare. În ceea ce privește termopanele, vreau să-l spun că le-am plătit și nu înțeleg de ce ar trebui să le restitu”. Firește, hoția perfectă nu este o chesiune de gramatică, firește. Unul, Marinescu, este mai direct, ce dracu: „Domnule, ești hoț sau nu? Și dacă da, nu ți-e rușine să mori hoț?” Cum să-i fie? Dovadă că răspunde: „Aș putea să-ti intorc întrebarea: domnule, ești prost sau nu? Și dacă ești prost, nu ți-e rușine să mori prost? Nu o fac însă, pentru că s-ar putea să nu fi prost”. Împăratul-de-Mătase a confirmat: chiar el scrie mesajele de sictir pe Internet! Altul se dă de-a dreptul Adrian Năstase: „Eram turnător zelos în liceu și în facultate. La ambasadă spuneam tot. Mi-am plăcut în mod deosebit relațiile mele cu francezii. Ei sunt mult mai rafinată, mă ungeau cu icre negre”. Și mooo! Nebunaticule!

Două elite

Și iarăși despre „elite”: fiindcă „Sfântu Gheorghe din Pipera” le strică unora dispoziția și aici.

S-a supărat râu „Savonarola” că „Războinicul Luminii” vrea să adune istorici, cu Alex Stoenescu în frunte, care nu este istoric, dar gândește cel mai adesea românește. Gura bogată, „Arhanghelul” mai bine făcea de tăcea.

Din perspectiva raportării la interesele naționale, în România se profilează două „elite”.

Una cosmopolită, internaționalistă, extrem de solidară, finanțată de „binevoitori” ca George Soros, foarte preocupată de educația noastră antiromânească.

Alta - mai „din topor”, naționalistă, frecvent egoistă și egocentrică, foarte disipată, dar care cultivă totuși valorile și interesele românești.

Apariția personajului exotic din Pipera derutează fiindcă el se va impune tot mai mult prin ceea ce face pentru oamenii de rând, iar acest lucru îl irită pe cei din prima „elită” care consideră că „români au o cultură de tip second hand”.

Iar dacă omul plătește pentru tot felul de ctitorii, dă bani pentru filme sau pentru cărți de istorie, este un lucru lăudabil.

Dacă a făcut mai multe case pentru sinistrați, decât a construit Guvernul lui Motocicleanu,

foarte bine. Asta nu înseamnă că trebuie să-l întreb de unde are banii, cum procedea Savonarola care vrea să ne integrăm în Soare.

Investigarea hoților este problema Parchetului. **Să-i vedem pe Dinu Patriciu, Adrian Năstase, Ion Tîriac, Nicolae Văcăroiu și mulți alții ca ei cum îi ajută pe cei săraci, căte case au făcut pentru sinistrați.**

Au furat Ministerul Justiției!

Mai este puțin și intram - adică ne bagă - în Uniunea Europeană.

Trebuie să chemăm veterinarul să ne adoarmă porcul de Iagnat. Habar n-au gânditorii de la Bruxelles că își bagă boii în jug. Că noi nu mai avem nici boi, dar escroci - să te ții!

D-na ministră Monica Macovei a aflat că s-au volatilizat birourile, fotoliile și calculatoarele din Ministerul Justiției. Și nimenei nu știe nici când au fost furate și nici unde au ajuns acele obiecte. Este un fapt unic în lume, nu doar în Europa: au furat până și Ministerul Justiției!

Eu cred că hoții voiau același lucru: ca Traian să rămână în desert cu totul.

Cele mai multe bănuieri merg spre perioada în care șef de Guvern era „Împăratul-de-Mătase”.

Dar atunci care imbecili au luat în primire birourile goale?

Adică, au mai fost. Reamintim că Adrian Năstase, atunci când a aflat și el cine era mătușa Tamara, a ras totul în biroul de la Guvern, a făcut curat și în cabinetul de președinte al Camerei Deputaților. S-a motivat atunci că mobilierul îi aparținea fiindcă fusese obținut prin sponsorizări. Perfect. Vă ofer un exemplu simplu: un profesor-dirigintă primește din partea părintilor elevilor din clasă o catedră frumoasă. Ce face un profesor când termină copiii clasa a VIII-a sau clasa a XII-a? Ia catedra în cărcă și pleacă?! Nu se întâmplă așa ceva fiindcă donația s-a făcut către școală, iar nu către o persoană fizică!

Puțin fariseism

M-am gândit de multe ori dacă nu ar fi fost mai bine pentru România ca noi, cei care am ieșit în stradă, nemembri sau membri ai Partidului Comunist, să ne radicalizăm, să fi devenit un fel de iacobini, cum este Gabriel Liiceanu astăzi, și să-i lichidăm pe toți securiștii și pe toți activiștii. Ar fi fost aşa de liniște acum.

Ei bine, Gabriel Liiceanu are țaria să ridice piatra (recunosc, însă, cu un excelent stil) și asupra părintelui Marchiș, care a spus că a dat note informative doar despre niște străini care au trecut pe la mănăstire. Iar piatra merge spre absolut și o lîne așa, tot spre Soarele lui „Savonarola”: „Valoarea supremă, după mintea mea, nu e neamul, ci omenirea și omnia ei (...) Eu aş fi preferat ca părintele Marchiș să-l toarne pe securist soției ambasadorului, și nu invers”.

Iar eu cred, cu mintea mea năroadă, că, dacă ai ca valoare supremă națiunea ta, atunci ai adus cea mai frumoasă recunoștință omenirii. Calea inversă este falsă. Util ar fi să știm care „elitiști” au fost racolați de serviciile secrete străine.

Copita și cornul

Că Partidul lui Micles are zeci de miliarde datorii este o realitate, iar ca Prostăncul își face iluzii inutil că va fi în locul lui Tataie este o altă realitate, la fel de turmentantă. Dezastrul lor va merge mai jos. Dan Ioan Popescu a spus că a demisionat din cauza președintelui, iar Rodica Stănoiu pe motiv de „Secu”.

La o petrecere cu tinerii urmași ai lui Guevara, „Manivelă” l-a avertizat pe Prostăncul „să nu facă reformă ca la animalele bătrâne. Fiindcă tat-să, doctorul veterinar, le tăia pe toate. Dar animalele bătrâne dau cu cornul, cu copita”, i-a spus „Manivelă” printre dinți lui Prostăncul care mușca aerul, nu mai putea articula: „Eu din funcția de secretar general nu plec”, a punctat „Manivelă” definitiv în fața micilor arviști ai lui Guevara. Și Ceaușescu a zis că nu pleacă...

„Împăratul-de-Mătase” l-a dat în judecată pe Sergiu Sechelariu care i-a făcut blocul din Zambaccian, că și el așteaptă să se strângă latul procurorilor. „Adriene, nici nu știi cât de mic începi să fii...”

Putin: „Sa fim conștienți de interesele noastre naționale”

Acum, prietenii noștri europeni încep să-și arate colții: după britanici, ungurii anunță că vor limita accesul lucrătorilor români și bulgari în țara lor. Să muncească aici atunci.

Mai grav este că ne izolăm singuri pentru că nu avem inițiative concrete.

Am pierdut corridorul petrolului din Asia Centrală, pierdem și mai mult acum.

Rusia, Grecia și Bulgaria au semnat un acord prin care vor începe să construiască oleoductul ce va lega Marea Neagră de Marea Egee, transportând astfel petrolul rusesc spre Uniunea Europeană și spre Statele Unite. Proiectul a tot fost amânat timp de 14 ani. Conducta va duce petrolul rusesc pe mare până la portul bulgar Burgas, de pe malul Mării Negre, apoi mai departe la portul grecесc Alexandropolis de pe coasta Mării Egee.

Dintre toate variantele de transport spre Mediterană, inclusiv cea care ar fi trecut și prin România (Constanța - Trieste), rușii au ales varianta Burgas-Alexandropolis. Conducta va traversa Bulgaria pe o distanță de 155 km. Investiția se ridică la un miliard de euro. Se evită astfel transportul cu tancurile prin Bosfor, unde se întârzie foarte mult.

Kremlinul a amânat deliberat pentru a vedea dacă piața merge spre asfixiere.

Competiția a devenit acerbă după inaugurarea conductei Baku - Tbilisi - Ceyhan, finanțată de Statele Unite, pentru a ocoli Rusia.

Conducta care ocoblește Bosforul are o capacitate dublă față de conducta azero - georgiană, dă o lovitură grea Turciei și transformă Grecia în lider energetic regional.

„Trebuie să fim conștienți de interesele noastre naționale”. Una este să vorbești despre problemele securității energetice și alta să ai propria ta infrastructură”, a spus Vladimir Putin la întâlnirea cu președintele grec Costas Karamanlis. **Se-aude, Traiane? Nu vorbe!**

Chiar dacă mai multe companii internaționale și-au anunțat participarea la proiect - „British Petroleum”, „Chevron Texas”, „Hellenic Petroleum”, Rusia are grija să păstreze poziția dominantă prin companiile de stat „Rosnefti” și „Sibnefti”.

Conducta va adânci și mai mult dependența energetică a Europei de Rusia.

Viorel Patrichi

Ziua Căpitanei

Ca în fiecare an de la apariția revistei, serbăm ziua de 13 septembrie, nașterea Fondatorului Mișcării Legionare, nașterea vârfului de lance al naționalismului românesc.

- În 2003, primul an de apariție, am publicat articolul **Şefului Senatului Legionar**, avocat și instructor legionar **Nelu Rusu**;
- în 2004 am realizat o selecție intitulată "CĂPITANUL ÎN MEMORIA CONTEMPORANILOR": "Omagiu adus de un mare sceptic" (Emil Cioran), "Omagiu adus de un <> credincios" (preot comandant legionar **Ştefan Palaghiță**), și am prezentat "O frântură de viață legionară" (extras din memoriile comandanțului legionar, șeful regiunii Dobrogea, ing. **Virgil Ionescu**) și "Cum se distra Căpitanul" (extras din carte compozitorului cântecelor legionare, **Nelu Mânzatu**);
- anul trecut am prezentat "CĂPITANUL ÎN VIZIUNEA ISTORICILOR" (germanii Armin Heinen și Andreas Hillgrueber, britanicul Eugen Weber, românul Alex Mihai Stoenescu, ungurul Nagy Talavera, spaniolul Francisco Veiga, francezul Paul Guiraud l-au apreciat deopotrivă, în cărțile lor, pe nemuritorul și fascinantul Șef al Mișcării Legionare, devenit legendă).

DE VORBĂ CU UN Tânăr LEGIONAR

Fără să-mi dau seama, m-a cuprins o melancolică meditație. Legănat pe aripi nevăzute, gândul mi s-a desprins de prezent și a început a călători. Este ciudat că nu s-a dus înainte - spre viitor, ci a apucat înapoi - spre trecut. Pe urmele acestui trecut din ce în ce mai îndepărtat, oameni și întâmplări vechi au început să-mi apară ca niște descoperiri noi. (...)

Încerc să înșir de la început filmul acesta de imagini.

De-a lungul lui mi s-a arătat imaginea iubită a Căpitanului. Însotindu-l, mii și mii de imagini. Unele necunoscute mie, dar aşa cum mi le-aş închipui. Altele însă cunoscute, vîi, arzând ca focul - aproape de tot.

L-am văzut pe Căpitan, Tânăr de tot. Un copilardu cu bucle blonde. Pădurea Dobronei. Apoi bâncile și profesorii de la Mănăstirea Dealu. În fine, mergând voluntar în război, în urma unui maior viteaz care este tatăl.

Căpitanul student.

L-am văzut pe Căpitan student.

Mi-au venit în minte furtunosul 1922 și anii care au urmat.

Mișcări studențești ridicate spontan și susținute anii întregi cu o colectivă tenacitate. Entuziasme manifestații de stradă. Înălțătorul 10 Decembrie și proclamații pline de idealism pentru țară și lege.

Sângerioase ciocniri cu jandarmii, arestări în masă, schinguriu în beciurile prefecturii de poliție.

Violente izbucniri protestatare, complotul celor 7, totala ruptură cu trecutul, temnița de la Văcărești, zeci de mu de studenți asaltând Palatul de Justiție, lașul, pedepsirea lui Manciu, avalanșa adeziunilor populare și a sentințelor de achitare la Iași, Focșani, Turnu Sevenn, apoi drumul triumfal în București.

Încheierea plină de nădejde a Ligii Cuziste, campanii electorale fără rezultat, marasmul zadarnicului și în fine plecarea în străinătate.

În mijlocul acestor furtuni: Căpitanul.

Parcă îl aveam în față: Tânăr, foarte Tânăr înalt, dar slab, osos, plăpând. Un păr bogat și azvărlit în vătarea luptei. **Tinerete descătușată și vulcan răscoslit**. O față prelungă și de o albeță bronzată de vînt și soare. **Doi ochi tare limpezi**, dar plini de pasiune și iluminări de credință. O voce caldă care pătrunde, răscosind marele adânc al sufletelor. O neîncetată energie care duce multimile și sparge baricadele dușmane. Un atât de mândru costum național încât nu poate îmbrăca decât pe urmașul voievozilor străvechi. În timp ce o mână ridică comanda, cealaltă strâng bărbătește arma.

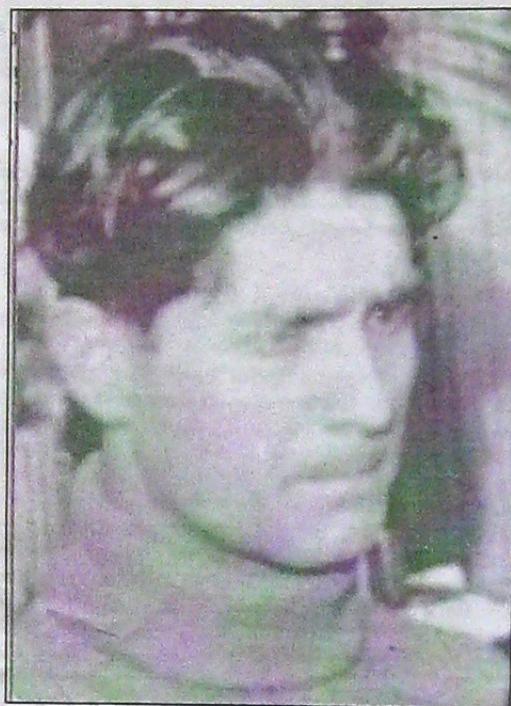
Căpitanul conducător.

Se șterg între timp câțiva ani.

Acum mi-a apărut Căpitanul conducător.

1927 și Legiunea Arhanghelului Mihail. Steagul ridicat falnic spre Cer. Legionarii, trimiși ai lui Dumnezeu. Românul cel nou, eroul, apoi omul corect.

NOTĂ: La concursul TVR "MARI ROMÂNI" din vara aceasta, dușmanii neamului românesc au constatat cu groază, iar noi cu bucurie, că perdeaua groasă de minciuni sfrunțate așezată peste imaginea Fondatorului și Șefului Mișcării Legionare timp de trei sferturi de secol a fost inutilă: **CĂPITANUL TRĂIEȘTE ÎN INIMILE ROMÂNILOA! (a fost desemnat ca Mare Român, pe locul 21)**

Dușmanii urlând a pieire.

Garda de Fier neînvinsă în alegeri

Potop de ură în presă. Iudeii dizolvă Garda. Guvernul arestează căpeteniile. Vin procese unul după altul. Justiția pronunță mereu achitări.

Încleștarea ajunge groaznic de crâncenă. Dușmanii din toată lumea n-au odihnă. Prigoana 1933-1934. Scoaterea din lege, întemnițarea, schinguriu, primele morminte.

Pedepsirea trădătorului de neam.

Marele proces al Gărzii de Fier.

Încadrarea eroică a Studențimii Creștine.

Reorganizarea în "Totul pentru Țară". Bătălia taberelor de muncă.

Pedepsirea trădării și a trădătorului Stelescu.

Sublima, sfânta jertfă de sânge a lui Moța și Marin.

Alegerile din Decembrie 1937.

Din toată această epopee cum l-am cunoscut pe Căpitan: De astă dată un bărbat matur și în putere vârstei. O față vânjoasă care încleștă toată hotărârea neamului. Un glas de tunet care face să răsune istoria. O mână sigură care strâng toate firele politicii.

Se ridică drept, neînfricat, mândru, viguros în toate, ca un munte.

Căpetenii viteză îl încloajoară și în biroul lui se țes ordine de bătălie. Se taie drum în granit și pornește fulgere acolo unde vrea Căpitanul.

Toate nădejdile neamului se îndreaptă către EL și toți îi spun: "Te recunosc, ești neamul!"

Dar dușmanii neamului nu vor aceasta. Ișii zic: "Noi sau legionari". Astfel se adună furtuna cea

neagră. Începe prigoana de moarte. Condamnarea la zece ani de temniță grea. Cleștele se strâng și înăbușă. Mii de legionari intră în lagăre și temnițe. Întreaga țară vinește de durere. Noaptea Sfântului Andrei. Asasinarea, groaznică asasinare.

(...) Urmează noaptea cea neagră a măcelului. Râuri de sânge nevinovat și mii de morminte înfloresc țara. (...)

Mișcarea Legionară s-a născut în temniță, a trăit din procese, s-a arătat în alegeri, s-a călărit în lagăre și temnițe, a biruit cu mii de morminte.

Ultima imagine mi-a venit a Căpitanului martir.

Căpitanul martir

Ne spunea odată Căpitanul: "Când voi mori, aş vrea să fiu îngropat în pământ. Să strâng la pieptul meu pământul drag al țării. Să simt la pieptul meu toată căldura acestui pământ românesc".

Din fundul mormântului ne răsare un Căpitan asemenea lui Iisus Hristos, un Căpitan înălțat deasupra cerului românesc și mereu Căpitan al destinului legionar.

Cine ar putea descrie cum arată?

Sunt forme ale Dumnezei care n-au cuvânt.

Să ne smulgem și să ne reîntoarcem la realitate. Să părăsim extazul și să încercăm a înțelege (...).

Dacă n-ai avut fericirea să-l cunoști, măcar să-l vezi la față pe Căpitan, cel puțin l-ai pătruns bine și adânc în scris și fapte?

Dragul meu, nici nu-ți dai seama în prezența căruia tezaur de jertfă și morală te găsești.

Nici nu-ți poți da seama ce fericire îți să-a dat să poți trăi în această lume a camaraderiei și ce mândrie ai căpătat ca să poți fi primit în rândurile unei asemenea Mișcări.

Nu mai continuu cu cuvinte. Aici este problema de intuiție. În absență ei orice descriere e zadarnică.

După ce vei înțelege cu sufletul, pătrunde-te și în minte. Când vei fi astfel, îngenuncheară și roagă-te.

Primește în tine din duhul Căpitanului.

Numai atunci vei fi legionar. (...)

Ia aminte, tu, întreg popor:

Atâtă timp cât conducătorii tăi își aduc cu pietate aminte de noi, fiți linșiți - acești conducători niciodată nu vor fi niște tirani și niciodată nu-i va ameli fițea atotputerii.

Fii atent atunci când nu ne vor mai simți pe noi și atunci ridică-te din nou să-ți cercetezi viitorul, iar de la noi ai dreptul chiar să te răscoli - căci cei care nu ne mulțumesc, nu pot avea totdeodată încrederea noastră.

Iar tu, camarade legionar:

Atât timp cât vei avea dojana noastră prietenescă, să știi că Mișcarea Legionară trăiește vie de tot și noi te ocrotim.

Când nu vei mai auzi glasul nostru, să te temi și să pornești în căutarea noastră.

Serban Milcovianu

La multi ani în eternitate, în sufletul și memoria Românilor, Căpitane!

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (V)

(continuare din numărul trecut)

PLANURILE IUDAISMULUI (continuare)

Ruperea legăturilor cu cerul și cu pământul, introducerea certurilor și luptelor fratricide, introducerea imoralității și a desfrâului, constrângerea materială prin limitarea la maximum a mijloacelor de subsistință, otrăvire fizică, beție.

Toate acestea nimicesc o nație mai rău decât dacă ai bate-o cu mii de tunuri sau cu mii de aeroplane.

Să privească puțin în urmă românii și să vadă dacă în contra lor nu s-au întrebunțat cu precizie și cu tenacitate acest sistem, în adevăr ucișător.

Să deschidă românii ochii și să citească presa de 40 de ani încoace, de când stă sub conducere evreiască. Să recitească ... și să vadă dacă din fiecare pagină nu țășnește fără întrerupere acest plan. (...)

Aceste planuri sunt însă ca și gazele de razboi. Să le întrebunțezi pentru adversar, dar să nu se atingă de tine.

Propovăduiesc ateismul pentru români, dar El nu sunt atei, ci țin cu habotnicie la respectarea celor mai mici precepte religioase.

Vor să dezlege pe români de dragostea pământului lor, dar El acaparează pământuri.

Se ridică împotriva ideii naționale, dar El rămân naționaliști șovini. (pg. 119)

Partidele au nevoie de bani, de împrumuturi în străinătate când sunt la guvern, de voturi și de presă bună în opoziție.

Ereii vor amenința cu tăierea subvențiilor necesare propagandei electorale a partidului respectiv.

Vor amenința cu finanța internațională evreiască, nemaiacordând împrumuturi.

Vor specula cu jocul unei mari mase de voturi prin care pot determina victoria sau înfrângerea, în sistemul democratic, având acum drepturi politice.

Vor amenința cu presa pe care o stăpânesc aproape în întregime și fără de care un partid sau un guvern poate cădea înfrânt.

Banii, presa și voturile hotărasc viața sau moartea în democrație. Ereii le au pe toate și prin acestea, partidele politice românești devin simple unelte în mâinile puterii iudaice.

Încât noi, care începusem lupta împotriva evreilor, ne vedem la un moment dat luptându-ne cu guvernul, partidele, autoritățile, armata, iar evrei stând liniștiți la o parte. (pg. 120)

Cine sunt mai vinovați pentru starea de nenorocire în care se zbate țara: români sau evrei?

Am căzut unanim de acord, că cei dintâi și mai mari vinovați sunt români ticăloși, care pentru argintii ludei și-au trădat național.

Ereii ne sunt dușmani și în această calitate ne urăsc, ne otrăvesc, ne extermină.

Conducătorii români care se asează pe aceeași linie cu ei, sunt mai mult decât dușmani: sunt trădători.

Pedeapsa cea dintâi și cea mai cruntă se cuvine în primul rând trădătorului și în al doilea rând dușmanului.

Dacă aș avea un singur glonț, iar în fața mea un dușman și un trădător, glonțul l-aș trimite în trădător. (pg. 130)

Priveam la dibuirile celor ce încercau să se ocupă cu problema națională, dând naștere fie

unei foi, fie vreunei parodii de organizație, la concluziile false la care ajungeau pe linia doctrinară, la incertitudinile în materie de organizare, la lipsa de concepție în materie de acțiune.

Ne dădeam seama acum și mai mult, în urma unei cugetări mai adânci, că:

1. Problema evreiască nu este o utopie, ci o gravă problemă de viață și de moarte pentru poporul român; conducătorii țării, grupați în partide politice, devin din ce în ce mai mult o jucărie în mâna puterii iudaice;

2. Politicianismul acesta, prin concepția lui de viață, prin morala lui, prin sistemul democratic din care își trage ființa, constituie un adevărat blestem căzut peste capul țării;

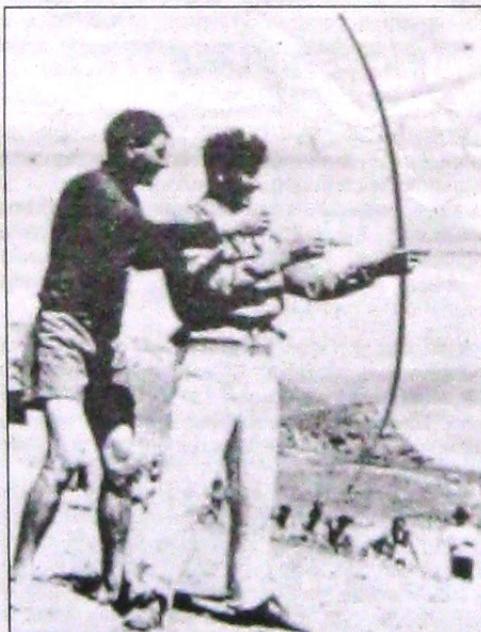
Poporul român nu va putea rezolva problema evreiască mai înainte de a-și fi rezolvat problema politicianismului său.

Prima țintă de atins a poporului român, în drumul său de năruire a puterii iudaice care-l apasă și sugrumată, va trebui să fie năruirea acestui politicianism.

O țară își are și evrei și conducătorii pe care îi merită.

După cum țânțarii nu se pot așeza și nu pot trăi decât în mlaștină, tot așa și aceștia nu pot trăi decât înfipti pe mlaștina păcatelor noastre românești. (...)

Misiunea acestei lupte este încredințată

tineretului românesc, care, dacă vrea să răspundă acestei misiuni istorice, dacă vrea să mai trăiască, dacă vrea să mai aibă țară, trebuie să se pregătească și să-și adune toate puterile pentru a duce lupta și a birui. (...)

Dar până să ne ocupăm de defectele neamului, am început să ne ocupăm de propriile noastre păcate. Tineam ședințe de ore întregi și fiecare spunea celuilalt defectele pe care le-a observat. Si căutam să facem sfârșit pentru a ni le îndrepta. Era o problemă delicată, deoarece așa e făcut omul: nu-și ascultă cu înimă usoară critica proprietilor defecte.

Fiecare crede sau vrea să se arate că e perfect. Dar noi spunem: întâi să ne cunoaștem și să ne îndreptăm păcatele noastre și pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu de a ne ocupa și de ale altora. (pg. 143 - 144)

Să începem, după planurile care erau gata, organizarea întregului tineret al țării cu elevii și elevele cursului superior de liceu și chiar cu cei din cursul inferior, cu școlile normale, cu școlile de meserii, cu seminarele, cu școlile comerciale și cu flăcăii de la țară. În sfârșit urma reorganizarea centrelor studențești.

Toți aceștia trebuiau să crească în spiritul credinței care ne însuflă pe noi, pentru ca până lă majorat, să apară pe câmpul politic, unde se va decide soarta luptei noastre, serii după serii, ca niște valuri de asalt care vin din urmă și nu se mai sfârșesc. (pg. 145)

IZOLAREA POLITICIANISMULUI

Politicianismul infectează viața noastră națională.

Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea autoeducației, mai este necesară și spre a-l feri și izola de politicianism și de infecția lui.

Coborârea infecției spre tineretul român înseamnă nimicirea noastră și victoria deplină a lui Israel.

Mai mult! Această organizare a tineretului va rezolva însăși problema politicianismului care nemaiprind elemente tinere, va fi condamnat la moarte prin inanție, prin lipsă de alimentare.

Lozinca întregii generații trebuie să fie: nici un Tânăr nu va mai intra pe poarta vreunui partid politic. Acela ce se va duce, este un trădător al generației sale și al neamului. Pentru că el, prin prezența lui, prin numele lui, prin banul lui, prin munca lui contribuie la înălțarea puterii politicianiste.

Trădător este acel Tânăr, după cum trădător este acela care pleacă de pe frontul fraților săi și trece pe poziția inamicului.

Deși poate nu va trage cu propria sa armă, dar chiar dacă va aduce numai apă pentru a răcori pe cei ce trag, el este părțea la uciderea acelora care cad din rândurile camarazilor săi și deci trădător al cauzei.

Theoria care ne îndeamnă să intrăm toti în partide, pentru a le face mai bune, dacă zicem că sunt rele, e falsă și perfidă. După cum de la începutul lumii curge, zi și noapte, neconitenit, prin mii de râuri, prin fluviu numai apă dulce în Marea Neagră și nu reușește să-i îndulcească apa, ci din contră se face sărată și cea dulce, tot așa și noi în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica și pe noi. (pg. 146)

Ne însușim manifestațiile din trecut, nu negăm a fi fost ale noastre, nu ne este rușine de ale, dar timpul lor a trecut. Va trebui să pornim cu toții la o mare organizare care va aduce biruință. (pg. 147)

Încercarea de sfârșmare a blocului nostru

Nicic nu însărcină mai mult pe evrei decât unitatea perfectă: blocul sufletesc al unei mișcări, al unui popor. De aceea ei vor fi neconitenit pentru „democrație” care are un singur avantaj și acela pentru inamicul nației. Pentru că democrația va sparge unitatea și blocul sufletesc al unui neam și în fața unității și solidarității perfecte a iudaismului din țară și din întreaga lume, nația, divizată în partidele democrației, se va prezenta dezbinată și va fi înfrântă. (pg. 164-165)

(continuare în numărul viitor)

ROMÂNI VALOROȘI "UITAȚI" SAU NECUNOSCUTI (III)

În completarea articolului având același titlu, din martie 2006 și mai 2006, la lista celor peste o sută de nume de români valoroși "uitați" sau necunoscute, aduc în atenția cititorilor altele, despre care am aflat și eu între timp:

NICOLAE TESLEA (1856-1943), cunoscut sub numele de Nikola Tesla este de fapt un istro-român devenit cetățean american. Numele inițial de familie a fost Drăghici, însă acesta a fost înlocuit prin porecla de Teslea, după meseria de dulgheri teslari, transmisă în familie. Ascensiunea lui va începe odată cu terminarea cursurilor de inginerie de la Politehnica din Graz, când va inaugura seria descoperirilor sale. A lucrat apoi la Budapesta și Paris, trecând în cele din urmă Oceanul, în America. Aici se angajează la compania lui Edison, dar după ce-i perfecționează acestuia generatoarele electrice va demisiona din cauza unor neînțelegeri financiare. Ideile sale despre curențul alternativ au prins viață datorita unui investitor, astfel că la Târgul Internațional de la Chicago, în 1893, sute de lumini s-au aprins în fața a 27 de milioane de vizitatori.

În 1898, a demonstrat public dirijarea prin radio a unui vas fără echipaj. Nicolae Teslea este inventatorul primului sistem de comunicație wireless, lui datorându-i și primii roboți, prima telecomandă și ideea de vehicul cu decolare verticală.

Tot el este descoperitorul câmpului magnetic învărtitor, al frecvenței de rezonanță a pământului și inventatorul sistemului bifazat electric alternativ, al primelor motoare asincrone bifazate, al transformatorului electric de înaltă frecvență, al bobinei lui Teslea, al primului neon, al primelor fotografii cu raze X.

A realizat primul cutremur artificial, prima hidrocentrală și primul brevet pentru aplicații radio.

Cu toate acestea, Oficiul american pentru patente l-a indicat pe Marconi drept inventator al radioului, datorită puternicei susțineri a acestuia de către oligarhia finanțiar-bancară.

La un moment dat Teslea a fost acuzat de nebuze, întocmai ca în cazul lui Eminescu.

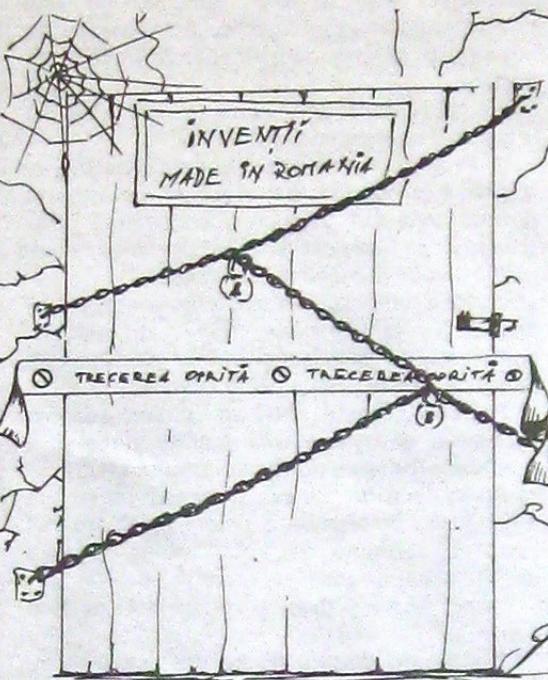
După cercetările sale în domeniul fisiunii nucleare, Teslea descoperă o nouă "rază mortală", dar moare în 1943, în plin război mondial, când cercetările lui puteau schimba soarta războiului.

Moartea sa rămâne extrem de controversată. Foarte probabil Einstein, care a beneficiat de arhiva lui Teslea după ce l-a vizitat în 1933, a definitivat realizarea bombei atomice datorită cercetărilor acestui mare savant istro-român al lumii, Nicolae Teslea.

GHEORGHE IONESCU SISEȘTI (1885-1967) s-a născut în com. Sisești din jud. Mehedinți, de unde i se trage și numele. A înființat Institutul de Cercetări Agronomice din România, fiind recunoscut ca fondator al științei experimentale agricole românești. Incontestabil, a fost conducătorul școlii românești de agricultură.

Printre multe alte realizări, a creat noi plante de cultură prin metode originale de încrucișare.

HARICLEA DARCLEE (1860-1939) a cucerit toate mariile scene ale lumii cu vocea ei inegalabilă,

fiind supranumită "vocea începutului de secol". A fost prima "Tosca" a lui Giacomo Puccini și prima "Iris" a lui Mascagni. Se spune că Puccini a plăcut-o așa de mult, încât a scris "Tosca" anume pentru ea. Cert este că mulți compozitori veriști (adică ce s-au inspirat din realitate), au creat personaje de operă special pentru ea. Peste tot unde și-a făcut apariția publicul a ascultat-o vrăjit, ca în transă.

RODRIG GOLIESCU (1882-1942) face parte din marea familie a inventatorilor români din domeniul aeronauticii. El a inventat primul aparat de zbor cu fuselaj tubular, considerat precursorul avioanelor cu zbor vertical. și-a brevetat avioplanul pe care l-a și construit în mărime naturală. În același an a reușit să zboare pe aeroportul Juvisy, de lângă Paris.

ION DELU (1904-1982) s-a născut în com. Vadastra, jud. Corabia. El este inventatorul unui instrument muzical cu corzi și arcuș, ce are un timbru intermediar între sunetele emise de vioară și cele emise de violă. Acest instrument poartă numele de violenă.

Familia **viodelor** (violina, viodena, vioda, viobassa și viograva), cu o întindere de aprox. 80 de sunete, accesibilă atât interepetatorilor amatori cât și celor profesioniști, este tot o creație de a sa.

Instrumentele construite de Ion Delu se află în momentul de față în nenumărate țări ale lumii, în special în cele nordice.

GHEORGHE CARTIANU (1907-1982) a fost unul dintre creatorii școlii românești de

radiocomunicații, asistând la apariția și aplicarea celor mai importante invenții în domeniul electronicii. În anul 1949, a realizat după o concepție proprie, prima legătură din România prin radioaree. Aceasta se realiza între studiorile din București și stația de emisie Tâncăbești, localitate cunoscută mai mult până atunci prin faptul că aici fusese asasinate Corneliu Zelea Codreanu. Din Tâncăbești va efectua emisiuni și receptii de radiodifuziune pe unde ultrashorte, efectuând astfel primele experimente de radiodifuziune HIFI (High Fidelity) din România.

CONSTANTIN C. ILIESCU • (1892-1978), academician, înființeză în București primul centru de asistență a cardiaclor din lume (ASCAR), servind ca model pentru realizarea unor instituții similare și în alte țări. Acest centru era conceput ca o instituție destinată profilaxiei cardiopatiilor, asistenței și dispensarizării bolnavilor de inimă, precum și învățământului de cardiologie.

De asemenea Constantin C. Iliescu a fost unul dintre fondatorii cardiologiei din România, ca specialitate medicală independentă.

JOHNNY WEISMULLER (1904-1984), român de origine germană, stabilit în Statele Unite, a fost primul personaj "Tarzan" al filmului sonor, fiind considerat frumosul anilor '40.

Nu mulți sunt cei care știu că el a fost cel mai mare inotător al tuturor timpurilor, stabilind 51 de recorduri mondiale la concursurile de natație din acea vreme.

GHEORGHE BOTEZATU (1883-1940) și-a dobândit celebritatea în S.U.A., unde figurează ca inventator al unuia dintre primele elicoptere din lume. Este prima persoană care a susținut o teză de doctorat cu un subiect din domeniul aviației: "Studiul asupra stabilității aeroplanelui". Calculele efectuate de Botezatu au fost consultate la pregătirea programului american de cercetare a spațiului cosmic Apollo.

La Muzeul Național al Aerului și Spațiului din Washington sunt expuse și astăzi părți din elicopterul său.

ELISA LEONIDA ZAMFIRESCU (1887-1973) este prima femeie inginer din lume, inventatoare a unor metode originale de analiză chimică și a unor procedee de preparare a minereurilor.

Din cauza prejudecătilor vremii, nu a fost admisă ca studentă la Școala Națională de Poduri și Șosele. Fire tenace, după ce a înfruntat toate piedicile, în anul 1909 s-a înscris la Academia Regală Tehnică de la Berlin, devenind prima studentă a acestei școli, iar la terminarea ei, prima femeie inginer din lume.

(continuare în pag. 14)

Ionut Moraru

"JENIBIL"

Din cuvintele "jenant" și "penibil" mi-am permis să creez termenul "jenibil" care condensează jenantul și penibilul în un loc pentru a-mi exprima lăpidar indignarea și disprețul față de organizația care a produs acțiunea din ultima săptămână a lunii august, având pretenția de a sărbători Limba Română cu... trupe hard rock!

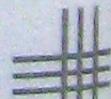
Este, de fapt, o tentativă de a forma o nouă diversiune pe "piata naționalismului", iar organizatorii s-au prostituat.

Basarabia nu e un cuvânt cu care să te poți juca. A-l întâmpina cu hard rock și cu mai multe sticle de orice fel de alcool înseamnă că vrei cu tot dinadinsul să-ți bați joc de un nume pe care mulți îl consideră sfânt ("Basarabia" nu poate fi considerat un cuvânt sfânt din punct de vedere al provenienței sale lingvistice, fiind, de fapt, denumirea dată de administrația țaristă Moldovei răsăritene; ideea pe care însă o cuprinde acest cuvânt este fără îndoială sfântă pentru noi, români).

În punctul culminant al programului, în fața Teatrului Național București, unde a avut loc manifestarea, nu erau mai mult de 200 de persoane (desigur foarte mulți doritori doar de un concert gratis cu trupele respective).

Rușinos!! Românii basarabeni cred în Patria Mamă, dar niște rebegeți dormici de popularitate îl tratează cu hard rock. E ca și cu Uniunea Europeană: unii români vor cu ea, iar europenii îl momesc cu promisiuni pe care le manevrează ca pe un os: uite osu', nu e osu'!!

Stefan Buzescu, student, 20 ani

SUPLIMENT

Masacrul elitei legionare

Ca în fiecare an de la apariția revistei, cinstim memoria sutelor de martiri ai elitei legionare a Căpitänului, masacrați de autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939.

MORTII NOȘTRI

Pământul reavân măngăiat de razele calde ale soarelui de primăvară ne trimite în dar ghoiceii albi ca spuma și violetele parfumate cu toată mireasca gliei și a cerului. Nu flori, ci suflete; sufletele morților noștri contopiti cu țărâna, care au învins încă o dată materia și au răzbit până la noi cu moartea pre moarte călcând...

Din pustiul morții fizice, din sterpicina înghețată a iernii, ca și în primăvara trecută, ca în toate primăverile ce vor veni până la sfârșitul veacurilor, **sufletele morților noștri infloresc și ne zâmbesc parfumat, în cimitire sau pe coline, din câmpurile în care au căzut fulgerați de gloantele dușmanilor sau din pădurile prin care au fost purtați în lanțuri.**

Îngemănați cu eternitatea, morții noștri din lumea lor de dincolo ne ocrotesc și ne îndreaptă pașii. Ei au realizat acolo, în câmpurile Domnului, o altă Legiune, și, ca pe vremuri, când erau ființe muritoare, sunt camarazi. **Camarazi de luptă, camarazi în viață, camarazi în moarte.** Stau cot la cot, umăr la umăr studentul Sterie Ciumenti, muncitorul Nită Constantin, țărani Bălăianu Nicolae.

Mormintele lor sunt pretutindeni; ele alcătuiesc punctele cardinale pentru geografia spiritualității românești. **La căpătâiul lor, sub umbra crucii strămoșești, vin zilnic pelerini legionari ca să reînnoiască legământul de jertfă și să se împrospăteze cu forțe noi de viață.**

Morților noștri le închinăm câteva clipe de reculegere în fiecare zi din viață noastră; sub ocrotirea lor începem ședințele în cuiburile noastre; pe ei îi invocăm și sub scutul lor pornim la luptă. Ei sunt izvorul de viață eternă pentru sufletele noastre, pentru mintile noastre, pentru faptele noastre.

Purtăm cu totii cămașa țesută din firele nevăzute ale jertfei lor. În taberele de muncă frământăm pământul în care s-au imprimat pașii lor și durăm cărămidă zidirii unei vieți noi, din țărâna stropită cu sângele lor. Pe temelii fixate în eternitate prin sfintele lor oase, ridicăm în cântec, pentru un mileniu, cetate mândră și cuprinzătoare neamului românesc întreg.

VASILE MARIN ("CREZ DE GENERAȚIE")

ÎMPREJURĂRILE MASACRULUI

H. SIMA A MANEVROT DIN UMBRĂ ATENTATUL ASUPRA LUI ARMAND CĂLINESCU, ATENTAT CARE A SERVIT AUTORITĂȚILOR CA PRETEXT ȘI CA JUSTIFICARE PENTRU MASACRAREA ELITEI LEGIONARE

Prolog

După instaurarea dictaturii carliste, în apr. 1938, șeful Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu fusese arestat și condamnat la zece ani de închisoare într-un proces trucat, fără dovezi. În paralel, 19 personalități legionare au fost condamnate la câte nouă ani de închisoare.

Tot în decursul lunii aprilie, după arestarea Căpitänului, o mare parte a fruntașilor legionari (câteva sute) a fost internată în LAGĂRE - deci pedeapsă administrativă - fără condamnare, fără vreo justificare legală. Legionarii care nu putuseră fi condamnați nici măcar prin simulacre de procese, au fost închiși în lagăre.

Imediat după arestarea Căpitänului, fruntașii legionari rămași liberi s-au constituit în aşa-numitul Comandament "de prigoană" (provizoriu), ai căruia șefi succesiivi au fost Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Nicoară Iordache, Constantin Papanace și Vasile Cristescu.

Horia Sima, profesor de liceu din Lugoj și comandant legionar s-a oferit să preia rolul de om de legătură între Comandament și restul legionarilor, sub motivarea că nu era cunoscut de poliție și se putea deplasa în teren pentru a transmite ordinele Comandamentului (și i s-a aprobat aceasta de către acest Comandament Legionar provizoriu).

Sarcina Comandamentului provizoriu era, evident, de a executa intocmai ordinul Căpitänului, de liniste și tacere, de a nu răspunde în nici un fel la provocările autorităților care porniseră o adevărată prigoană antilegionară, apoi de a menține legătura între legionari, de a strânge cotizații și de a ajutora familiilor celor închiși.

Dar în nov. 1938 au avut loc în țară aprox. 23 de atentate legionare; acestea au fost pretextul dorit de autorități ca pretext pentru a-l asasina pe șeful Mișcării Legionare.

Întrebarea care se pune este:

Cine a organizat aceste atentate stupide și inutile (o bombă la o sinagogă, un incendiu la o fabrică de cherestea etc.), contrare dispozițiilor Căpitänului?

Sima, care era om de legătură în teren și singurul din Comandament care se mișca nestingherit (ceilalți trebuind să stea ascunsi), transmitea legionarilor rămași

nearestați propriile ordine, teroriste, contrare ordinelor Căpitänului și ale Comandamentului. Toți șefii lui Sima din cadrul Comandamentului de prigoană din 1938, au fost arestați la intervale scurte; astfel, Sima a putut să transmită propriile ordine în teren, contrare celor date de șefi, fără a fi tras la răspundere pentru indisplină și trădare.

După asasinarea Căpitänului chiar în aceeași lună, Sima și cei din Comandamentul Legionar provizoriu se refugiază la Berlin, la începutul anului 1939.

Majoritatea elitei legionare se află în continuare în lagăre, la dispoziția autorităților.

Atentatul asupra lui Armand Călinescu

În primăvara anului 1939, Miti Dumitrescu, un Tânăr de doar 20 de ani, venise din țară în Germania, pentru a cere aprobarea Comandamentului legionar provizoriu să-l împuște pe Armand Călinescu, fost ministru de Interne în 1938 și prim ministru în 1939, cel care coordonase asasinarea Căpitänului.

Memoriile singurilor supraviețuitori ai Comandamentului, Dumitrescu-Borșa și Constanța Papanace (conținute în cărțile "Cal troian întră muros", "Fără Căpitän" și "Cazul H. Sima și Mișcarea Legionară") atestă faptul că acest Comandament Legionar interzise categoric atentatul lui Miti Dumitrescu, deoarece, dacă era împușcat doar Armand Călinescu (care era un simplu executant al ordinelor lui Carol al II-lea), se oferea autorităților pretextul de a lichida, ca represalii, conducerea legionară care se afla în lagăre, la dispoziția autorităților. Atentatul trebuia să aibă loc numai dacă putea fi împușcat în același timp cu Armand Călinescu și regale asasin, coordonatorul suprem al prigoanei antilegionare.

O regulă elementară, știută de oricine, este de a nu provoca dușmanul (Carol al II-lea și aparatul represiv al Statului), mai ales când are ostaci (o mare parte din elita legionară se aflau în închisoare). Bineînteleas, astă doar dacă nu vrei cu tot dinadinsul ca să fie omorâți ostaci... (De altfel, însuși Sima recunoaște, în memorile lui, că doar

un agent provocator ar fi putut produce atentate când camarazii se aflau în mâinile autorităților!)

În cărțile lui Sima însă pretinde că acest Comandament Legionar și-ar fi dat aprobarea pentru atentatul asupra lui Armand Călinescu, și că el doar ar fi transmis lui Miti ordinul primit de la Comandament.

Declarația lui este însă în totală contradicție cu mărturiile a două personalități legionare de prim rang. Preotul Dumitrescu-Borșa (comandant al Bunei Vestiri, unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitänului, secretar al Mișcării, inspector al taberelor legionare, luptător pe front împotriva bolșevismului) și Constanța Papanace (comandant legionar, unul dintre colaboratorii foarte apreciați de către Căpitän, elogiat în carte "Pentru legionari": "admirabilă judecăță", "curătenie și sinceritate ireproșabilă", "de o mare dragoste și vitejie" - pg. 346) au mult mai multă credibilitate decât Sima.

Dar să urmărim desfășurarea evenimentelor: Deși Miti Dumitrescu intrase în țară pe data de 5 iunie 1939, l-a împușcat pe Armand Călinescu abia peste trei luni (21 sept.).

Pe 15 aug. Sima venise clandestin în țară, sub pretextul organizării Mișcării - deși legionari nu mai puteau activa, fiind urmăriți și "vânați", iar conducerea era prizonieră în lagărul (Deci singura explicație logică este că Sima venise în România pentru a-l convinge pe Miti Dumitrescu să nu asculte ordinul Comandamentului și să-l împuște doar pe Armand Călinescu.)

La o lună de la venirea clandestină în țară a lui Sima, echipa lui Miti Dumitrescu l-a împușcat pe primul ministru, Armand Călinescu.

Acest nou atentat a servit ca pretext pentru masacrarea întregii elite a Căpitänului din lagăre, și, în plus, a căte trei notabilități legionare din fiecare județ al țării.

(continuare în pag. următoare)

Redactia

DOUĂ MĂRTURII:

Preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORŞA – cartea de memorii "Cal trăiește întră muros":

După înapoierea mea la Berlin, povestind cum s-a desfășurat vizita, au început să vină mai des la mine, SIMA cu PAPANACE, care punea mereu problema asasinării lui CĂLINESCU.

Eu aveam punctul meu de vedere: numai dacă vor fi omorâți amândoi, CAROL și CĂLINESCU în același timp și în același loc - dacă va fi posibil; dacă nu, renunțăm.

Omorârea lui CĂLINESCU [prim ministru pe atunci – n. red.] ar atrage furia regelui care va masacra pe toți legionarii din închisori și lagăre și pe alții ce-i vor mai putea prinde.

Părerea mea era și a lui PAPANACE și până la urmă SIMA, care era numai pentru CĂLINESCU, s-a prefăcut că se lasă convins, trimițând pe Papanace, mai târziu, să-mi explice că este total de părerea noastră.

La înapoiere aud pe SIMA vorbind. Era cam surd de-o ureche și avea obiceiul să vorbească tare și, contrar deprinderii mele de a nu asculta pe la ușă, de data aceasta m-am oprit ca să aud:

- Nu așa, domnule, părintele nu are simț politic. Apoi eu sunt în drept să ordon, MITI Dumitrescu să termine numai cu ARMAND CĂLINESCU. Regele, însărcinat, nu va mai îndrăzni la represalii. N. Red. [Ce tămpenie!]

Am intrat și-am spus lui SIMA:

- Ce înseamnă asta? Una vorbim și aranjăm cu toții, ca tu, profitând de lipsa mea, să hotărăști altfel.

Nu vă mai jucați cu viața legionarilor.

Ai spus că l-ai văzut pe MITI și ai vorbit cu el. Ei bine, transmite-i să-și respecte jurământul făcut și să nu mai facă nimic, decât să aştepte.

Am tipat, probabil, indignat de atitudinea lui SIMA, că acesta a tăcut, adăugând numai "să fie aşa cum a spus părintele"...

La 1 septembrie Germania a declarat război Poloniei. (...) SIMA se afla acum în Țară și aveam temeri cu ARMAND CĂLINESCU.

Birîș imi mai comunicase că SIMA întocmise o listă cu toți capii legionari din închisori, pe care o dăduse lui MORUZOV [șeful Serviciului Secret].

Apoi, pe mine și Papanace (n. n.: șefii Comandamentului provizoriu) SIMA ne tot îscodise care mai sunt căpetenile care ar mai putea conduce Legiunea.

Nu cumva acum [SIMA] să înmâneze un nou tabel lui MORUZOV cu care va pune la cale și asasinatul, mai ales că Moruzov căzuse în ura lui Călinescu.

Speram lotuși că SIMA va asculta de sfatul lui Papanace, dacă nu de al meu...

Ziarele anunțau cum a fost săvârșit asasinatul, dând numele lui Miti Dumitrescu și ale celorlalți care, predându-se, au fost duși la locul unde săvârșiseră omorul și împușcați; au fost lăsați să fie văzuți de lume cu o inscripție pe o tabelă: "Așa se pedepsește trădătorii de Țară."

Dar nu numai atât: din ordin au fost împușcați 48 de fruntași legionari în închisori și lagăre și se publica și numele unora, apoi de fiecare județ, au fost executați în provincie câte 2-3 și chiar 4 legionari, numărul total ridicându-se la vreo 320.

Seara a venit SIMA la mine spunându-mi:

- Ei, acum crezi că am fost în Țară?

Era vesel și râdea, râdea întruna.

- Cred sigur că ai fost în Țară fiindcă ai omorât pe toți legionarii de valoare.

Ai distrus Mișcarea Legionară.

Iar acum ai adus cu tine o ceată de derbedei, care să-ți facă galerie și să-ți spună "Comandanțul".

Ai ajuns șeful unei cete de borfași.

Eu de-acum înainte nu mai am nici o legătură cu tine. Am rupt-o definitiv, căci ai lucrat numai de capul tău.

Comandant legionar CONSTANTIN PAPANACE, unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitanului – cartea "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionara":

În fapt iată cum s-au petrecut lucrurile:

La 6 iunie 1939 MITI Dumitrescu și Ilie Smulcea se întorc din Germania în țară, conduși până la frontieră româno-ungară de Victor Silaghi.

La 15 august același an, adică după ce s-a constatat că nu s-a putut face nimic la 20 iulie, HORIA SIMA pleacă din Germania spre țară, pe

ruta Jugoslavia. Cu legăturile pe care le avea, el fiind însărcinat, cum am văzut, de Comandament, cu păstrarea acestor legături, ia contact cu MITI Dumitrescu și-l convinge să renunțe la planul inițial de a lichida dintr-o dată (simultan) cuplul asasin CAROL - CĂLINESCU.

În felul acesta s-a oferit acestui scelerat [Carol al II-lea] prilejul să masacreze, ca represalii, elita legionară pe care o avea ca zâlog în lagăre de concentrare, precum și alte sute de luptători verificați în județele țării, în total 252 de camarazi.

CONSIDERAȚII PE MARGINEA MASACRULUI

Împușcarea lui Armand Călinescu de către un grup de nouă legionari în ziua de 21/22 sept. 1939 a fost folosită ca pretext pentru masacrarea, în noaptea de 21/22 sept. 1939, a sute de legionari, ca așa-zise represali împotriva Mișcării Legionare, pentru că primul ministru fusese împușcat de legionari. Deși făptuitorii se predaseră de bunăvoie autorităților, fiind apoi execuți!

Masacrul elitei legionare a fost "răzbunarea" Statului împotriva întregii Mișcări Legionare,

împotriva unor persoane fără nici o vină, pentru fapta a nouă legionari care se predaseră și fusese deja schingiuți și omorâți fără proces.

Dar Statul nu are voie să se răzbune, el trebuie să aplice justiția: în nici o țară din lumea civilizată nu poate fi masacrată o grupare politică pentru vina individuală a cărorva persoane care, de altfel, și-au recunoscut inițiativa și vina și care s-au predat de bunăvoie.

Legionarii din lagăre erau deținuți administrativ, fără proces și fără sentință de condamnare (nu se reușise să se găsească oficial nici o vină, cu toată aservirea Justiției, de aceea se aflau în lagăre, iar nu în închisori).

Legionarii din închisori fuseseră condamnați de Stat la un număr de ani de detenție, nu la moarte.

Atât legionarii din lagăre, cât și cei din închisori erau, conform legilor, sub ocrotirea Statului.

Atunci, în noaptea de 21/22 sept. 1939, a fost asasinată 90% din elita legionară a CĂPITANULUI (90% din cadrele de concepție și conducere).

Cu această ocazie s-a putut constata că dușmanii Mișcării Legionare erau foarte bine informați asupra valorii componentilor de frunte ai Mișcării; și au făcut să dispară în acea noapte săngheroasă aproape întreaga elită formată de personalitatea excepțională a Căpitanului. Scurta guvernare legionară din 1940-1941 a dovedit cu prisosință acest crud adevăr de care, din nefericire, nu s-a ținut seama la momentul respectiv, ceea ce a provocat un imens dezastru politic și moral.

La un an după masacrul, în 1940, la constituirea statului "național-legionar", legionarii asasinați și-au găsit odihna răspândită prin diverse locuri, astfel:

- legionarii asasinați în București și în lagărele de la Miercurea Ciuc și Vaslui au fost reînhumați la mănăstirea PREDEAL;

- cei împușcați în închisoarea RÂMNICU SĂRAT au fost reînhumați în cimitirul din localitate;

- cei asasinați la spitalul Militar Brașov își dorm acum somnul de veci la RÂȘNOV;

- cei omorâți pe tot cuprinsul țării, câte trei din fiecare județ, au fost înmormântați în locurile natale.

Statul "național-legionar" n-a fost capabil nici măcar să adune la un loc osemintele proprietelor camarașii uciși în aceeași noapte, pe ale căror merite și pe a căror moarte s-a ridicat Sima la șefia Mișcării Legionare...

IMPREJURĂRILE MASACRULUI

(continuare din pag. precedentă)

După furnizarea pretextului pentru prima baie de sânge legionar (asasinarea Căpitanului), prin ordonarea atentatelor din nov. 1938, tot Sima a oferit pretextul pentru cea de-a doua baie de sânge (asasinarea elitei), prin atentatul asupra lui Armand Călinescu.

Povestea din anul precedent s-a repetat: Sima fiind cel care se ocupa de legăturile cu țara, a transmis propriile ordine, contrare celor primele de la Comandamentul Legionar. ("În cadrul Comandamentului de la Berlin aveam roțurile

împărțite. Eu mă ocupam de legăturile cu țara." - H. Sima, „Sfârșitul unei domnii săngheroase”, pg. 91)

Prin dispariția elitei legionare "din care se poate selecta succesorul" Căpitanului, Sima și-a croit drum spre șefia visată: "Cu atât mai gravă se prezenta criza în Mișcare, după moartea unui șef de talie lui Corneliu Codreanu, care fusese și întemeitorul și mai ales când știm că elita disponibilă, din care se poate selecta succesorul, avusese aceeași soartă tragică." (H. Sima - "Era libertății", vol. I, pg. 35)

Legionarii au reconstituit trădarea lui Sima mai târziu, după ani, din mărturile supraviețuitorilor și analiza faptelor, iar acum înseși memorile lui Sima, pline de contradicții, minciuni stupide și scuze infantile, confirmă, indirect dar clar, trădarea.

Peste 15 ani, în 1953, Sima a fost exclus din Mișcare de către Congresul Legionar de la Erding (pentru abateri grave de la linia Mișcării).

MASACRUL DIN NOAPTEA DE 21/22 SEPTEMBRIE 1939

LEGIONARI ASASINAȚI LA ÎNCHISOAREA RÂMNICU SĂRAT

1. CLIME GHEORGHE (inginer, avocat, comandant legionar al *Bunei Vestiri*, *Şeful Partidului "Totul Pentru Țara"*)

2. Banea Ion (avocat, medic, publicist, comandant legionar, *Şeful Ardealului Legionar*)

3. Cantacuzino Alecu (dr. avocat, comandant legionar al *Bunei Vestiri*, *şeful Corpului Moța - Marin*)

4. Istrate Gheorghe (economist, comandant legionar, *şeful Frăției de Cruce pe țară*)

5. Furdui Gheorghe (doctor în Teologie, comandant legionar, *președinte al Studențimii române pe țară în 1935-1936*)

6. Polihroniade Mihail (avocat, ziarist, comandant legionar, *fostul şef legionar al garnizoanei legionare Bucureşti*)

7. Totu Nicolae (avocat, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al *Bunei Vestiri*)

8. Dobre Bănică (economist, publicist, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al *Bunei Vestiri*)

9. Tell Alexandru Cristian (avocat, comandant legionar, *Şeful legionar al jud. Romanați*)

10. Serafim Aurel (inginer, comandant legionar, *Şeful legionar al sect. II Bucureşti*)

11. Simulescu Sima (profesor, comandant legionar, *Şeful legionar al sect. III Bucureşti*)

12. Craja Paul (medic, comandant legionar-ajutor, *Şeful studenților legionari de la Medicină*)

13. Apostolescu Gheorghe (comerçant, comandant legionar, *Şeful garnizoanei legionare Râmnicu Sărat*)

LEGIONARI ASASINAȚI LA SPITALUL MILITAR BRAȘOV

1. Cotiga Traian (avocat, comandant legionar, *președinte al Studențimii române pe țară în 1934-1935*)

2. Ionică Eugen (inginer, asistent universitar, comandant legionar, *Şeful Asociației "Prietenii Legiunii"*)

3. Șiancu Emil (ofițer invalid din primul război mondial, avocat, comandant legionar, *Şeful legionar al jud. Cluj*)

4. Pihu Grigore (economist, comandant legionar, *Şeful legionar al jud. Durostor - Cadrilater*)

5. Şușman Iuliu (funcționar, *şeful Corpului Muncitoresc Legionar Bucureşti*)

6. Herghelegiu Ion (avocat, comandant legionar-ajutor, *Şeful legionar al jud. Neamț*)

7. Proca Gheorghe (funcționar, comandant legionar-ajutor).

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE MIERCUREA CIUC

1. Bene Constantin (funcționar CFR, *şef Frăție Cruce Caransebeș*)

2. Biriș Ovidiu Gh. (avocat)

3. Borzea Titus (student)

4. Buhai Vasile (student, comandant legionar-ajutor)

5. Cioflec Marius (student)

6. Comițic Ștefan (funcționar, *şef Corp Muncitoresc Legionar Oradea*)

7. Coman Constantin Cozmin (student, *instructor legionar*)

8. Constantin Gheorghe (student, *şef Centru Studențesc Timișoara*)

9. Constantinescu Dumitru (medic)

10. Corbeanu Vasile (student, *instructor legionar*)

11. Dobrin Liviu (medic)

12. Dorca Afilon (*teolog*, *instructor legionar*)

13. Dugaru Dumitru (subinginer)

14. Enescu Ioan (funcționar)

15. Felecan Vasile (meseriaș)

16. Filipov Vasile (licențiat)

17. Gârcineanu Florin (ofițer)

18. Gramă Iosif (student)

19. Iordache Nicoară (asistent universitar, comandant legionar)

20. Macoveschi Ion (desenator)

21. Micu Augustin (inginer, asistent universitar)

22. Mincă Ilie (*elev la Școala Militară*)

23. Miter Ion (student)

24. Noaghea Virgil (student)

25. Nutiu Aurel (student)

26. Pavelescu Gheorghe (avocat)

27. Popa Tiberiu (student)

28. Popescu Marin (student)

29. Popescu Barbu Anton (funcționar)

30. Prodea Nicolae (muncitor)

31. Rădulescu Virgil (ziarist, comandant legionar)

32. Raicu Constantin (licențiat)

33. Stamate Constantin Eugen (medic)

34. Stegărescu Contanțin (economist)

35. Strugaru Nicolae (avocat, comandant-ajutor)

36. Susai Vasile (licențiat)

37. Teodorescu Gheorghe (sculptor)

38. Tiponuț Gheorghe (*elev, șef Frăție Cruce Bihor*)

39. Todan Coriolan (student)

40. Ungureanu Corneliu (licențiat în Litere)

41. Ursu Ion (student)

42. Vasiliu Ion Galus (locotenent)

43. Vilmos Adam (muncitor)

44. Zanche Petre (ziarist)

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE VASLUI

1. Antoniu Ion Păsu (avocat, comandant legionar-ajutor)

2. Belgea Ion (avocat, comandant legionar, *şef Corp "Răzleți"*)

3. Boboc Constantin (student)

4. Borzea Virgil (student)

5. Bujgoli Spiru (student, comandant legionar)

6. Busuioc Ion Ctin (inginer agronom)

7. Calapăr Mihai (*student teolog*)

8. Cârdu Valeriu (ziarist și poet)

9. Clime Traian (funcționar)

10. Comănescu Nicolae (student)

11. Danieleșcu Zosim (licențiat)

12. Dobre Ion Radu (muncitor STB)

13. Dorin Constantin (student)

14. Gârcineanu Victor Puiu (avocat, comandant legionar)

15. Goga Mircea (student)

16. Maricari Nicolae (locotenent)

17. Moraru Alex. Bubi (student, *instructor legionar*)

18. Motoc Mircea (student)

19. Nicolicescu Gheorghe (inginer, *instructor legionar*)

20. Popescu Spiru (student, comandant legionar-ajutor)

21. Popescu Vasile (licențiat)

22. Recman Gogu (student)

23. Roșianu Petre (inginer, director la Nitrogen-București)

24. Spănu Iordache (licențiat, comandant legionar)

25. Stahu Teodor (avocat, comandant legionar, *șeful jud. Maramureș*)

26. Șola Stavri (student)

27. Șupilă Polisperhon (student)

28. Teohari Mircea (student)

29. Tucan Boris (student, *instructor legionar*)

30. Tudose Teodor (avocat, comandant legionar, *șeful jud. Iași*)

31. Volocaru Gheorghe (funcționar)

32. Zus Radu (student)

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN BUCUREȘTI

9. Vasiliu Ion (desenator).

Tot în București, Victor Dragomirescu (inginer, comandant legionar, *șeful Corpului Studențesc Legionar*), fără nici o legătură cu echipa lui Miti Dumitrescu, a fost ars de viu la Crematoriu la 21 septembrie 1939!

Nicoleta Nicolescu (licențiată în matematică, comandant legionar, *șefa Cetățuilor*), fusese, de asemenea, schinguită și arsă în Crematoriu la 10 iulie 1939, iar Vasile Cristescu (profesor universitar, comandant legionar, *șeful legionar al jud. Vlașca*, Vicepreședinte al Partidului "Totul Pentru Țara"), fusese împușcat la 26 ianuarie 1939!

LEGIONARI ASASINAȚI PE TOT CUPRINSUL ȚĂRII

1) ARAD: Măduță Ioan (avocat, comandant legionar-ajutor)

Bulboacă Ilie (șef legionar de plasă)

Jucan Ilie (agricultur)

2) ARGEȘ: Pielmuș Ioan (ofițer)

Olteanu Vasile

Amzăr Traian (țaran)

3) BACĂU: Condopol Mircea

Mandaste Alexe

Antonovici Constantin (student)

4) BĂLȚI (BASARABIA): Condratiuc Alexe

Ursache Victor

Gherman Ioan

5) BIHOR: Cozma Lazăr

Jude Dumitru

6) BOTOȘANI: Iftimiuță Vasile

Grigoriu Mihail

Mancos Gheorghe

7) BRĂILA: Babătă Ion Teodor (șef Corp Muncitoresc Legionar Brăila)

Udrea Ion

8) BRAȘOV: Bordeianu Ion (inginer, comandant legionar)

Faur Ioan (profesor)

Lehaci Nicolae Nicolae

Papacioc Radu

9) BUZĂU: Voinea Constantin

10) CALIACRA (CADRILATER):

Caranica Petre (student)

Popescu Hristu (țaran)

Cavachi Dumitru (student)

11) CÂMPULUNG: Irimiciuc Valerian (cojocar)

Tăranu Traian

Cozan Luchian

12) CARAŞ: Borzac Lazăr (muncitor)

Băleanu Ion (funcționar)

Cerbu Iancu

13) CERNĂUȚI (BUCOVINA DE NORD):

Pisarcicu Silvestru

Regwald Francisc

Molotiu Ioan

14) CETATEA ALBA (BASARABIA):

Vlăduță Ioan

Păucă V. Dumitru (revizor școlar)

Cuzoglu Damian

15) CIUC: Duma Iosif (profesor, comandant legionar)

Caranica Ioan (student)

Mirea Ilie

16) CLUJ: Cuibus Petre

Eremia Nicolae

17) CONSTANȚA: Chivu Ion (preot, șeful legionar al jud. Constanța)

Chirazi Constantin (funcționar)

Mocanu Ion Stoica (preot)

Secăreanu Ion (preot)

18) COVURLUI (BASARABIA): Popa Costăchel

Potolea Spiru

(ofițer invalid război)

Croitoru Tudor

19) DÂMBOVIȚA: Nițescu Petre

Lungu Ion (învățător)

Gălmeanu Ion (student)

20) DOLJ: Hozarlescu Ilie

Poenaru Ilie

Ștefănașe Ioan

21) DOROHOI: Surugiu Gheorghe

Barbu Gheorghe

Honceru Ion

22) DUROSTOR (CADRILATER):

Nastu Cola (țaran, primar sat, instructor legionar)

Măngănița Costică (țaran)

Memu Nișa (țaran, instructor legionar)

23) FĂLCIU: Codreanu Zelea Ion (inginer, unul dintre frații Căpitănului)

Nicolae Emil

Croitoru Vasile

24) GORJ: Șerban Constantin

Munteanu Gheorghe (ofițer)

Motomancea Grigore (preot)

25) HOTIN (BASARABIA): Dobuleac Vasile

Dubovinschi Teodor

Soroceanu Dumitru Iacob

26) HUNEDOARA: Popa Petre (muncitor, instructor legionar)

Cornea Gheorghe

Sârbiu Nicolae

27) IALOMIȚA: Manolescu Ioan Gheorghe

Constantinescu Costel

Badea Traian

28) IAȘI: Dănilă Nicolae (licențiat)

Miron Leonid (preot, instructor legionar)

Bagdad Elena (licențiată matematică, comandant legionar)

29) LĂPUȘNA: Diaconescu Vasile (colonel invalid război, senator legionar)

Florescu Sergiu (ziarist,

comandant legionar, șeful regiunii Basarabia)

Palamarciuc Ion

30) MARAMUREȘ: Butnaru Ioan

Chirilă Dumitru

Beldioanu Mircea (student)

31) MEHEDINTI: Gheorghiu Victor (șeful garnizoanei legionare Tr. Severin)

Geacu Hristu Petre

Gheorghevici Nicolae

32) MUREȘ: Rusu Iacob

Palotaș Francisc

Pădureanu Nicolae

33) MUSCEL: Nerasan Ioan (avocat)

Stancu Ioan

34) NĂSĂUD: Tonea Simion

Girigan Cornel

Tolan Alexandru

35) NEAMȚ: Malinici Nicolae

Avădanei Vasile

Vasile Puia

36) OLT: Găman Florian (elev)

Mânzu Dumitru (student)

Preda Gheorghe

37) ORHEI (BASARABIA): Zalupcescu Grigore

Mocanu Andrei

Răileanu Naum

38) PRAHOVA: Cojocaru Alexandru (comandant legionar-ajutor)

Filip Dumitru

39) PUTNA: State Vasile

Voinea Nicolae

Marin Petre

40) ROMAN: Creangă Vasile (elev)

41) ROMANATI: Nicolescu Gheorghe

Oprovici Horia

42) SĂLAJ: Burcaș Augustin (avocat)

43) SATU MARE: Bozătan Victor (student)

44) SEVERIN: Gălescu Nicolae (curelar)

Ghindă Gheorghe (muncitor)

Sărbiu Damaschin

Matici V. Marin (croitor)

45) SOROCĂ (BASARABIA): Știucă Boris

Criclivoi Azare

Levizchi Ștefan (elev)

46) SUCEAVA: Răuț Ioan

Gemeniuc Ioan

Jitaru Spiridon (student)

47) TÂRNAVA MICĂ: Bârză Gheorghe

Pruș Ioan

Codrea Nicolae

48) TECUCI: Căsăneanu Gheorghe

Teodorescu Spirache

Baciu Vasile (student, instructor legionar)

49) TELEORMAN: Abaiju Dumitru (comerțiant)

Toader Dumitru (comerțiant)

50) TIGHINA (BASARABIA):

Heidenrech Vladimir

Căldăre Constantin

Caragancev Ion

51) TIMIȘ: Udrea Toader (croitor)

Dragomir Gheorghe (șofer)

Cocora Alexandru

52) TREI SCAUNE (BASARABIA):

Lascăr Gheorghe (inginer)

Vrânceanu Gheorghe

Caranica Enache (licențiat)

53) TURDA: Cucerzan Constantin

Nichita Augustin (măcelar)

comandant legionar-ajutor)

Tcaciuc Toceanu Ghiță (student)

54) VÂLCEA: Nicolaescu Aurel (preot)

Vasilescu Nicolae (tâmplar)

Diaconescu Dumitru (preot))

TOTALUL LEGIONARILOR ASASINAȚI ÎN NOAPTEA DE 21/22 SEPT. 1939: 257

NOTĂ:

Din păcate, în legătură cu foarte mulți dintre legionari asasinați nu se cunosc decât numele și, eventual, profesia (dar nu și gradul sau funcția în Mișcare).

Noul și efemerul șef al Mișcării din 1940, H. Sima, a fost preocupat doar să acapareze puterea, fără a se gândi, căcări de "ochii lumii", să păstreze și să cinstească memoria camarazilor pe ale căror cadavre se înălțase și la a căror moarte contribuise

din plin. Faptul este cu atât mai grav, cu cât Mișcarea avea multe edituri și tipografii, și nimeni nu l-ar fi împiedicat să comande editarea unei cărți cu reperă biografice și fotografii ale martirilor Mișcării.

(Chiar și la semicentenarul Mișcării, 1957, în luxoare și costisoare carte editată sub egida lui Sima, "Legiuinea în imagini", nici măcar la titanii Mișcării: Gh. Clime, I. Banea, Al. Cantacuzino, Gh. Istrate etc., nu sunt trecute gradul și funcția căstigate

în luptă!! Probabil ca "omisiunea" să se datoreze nu numai răcelii sufletești și lipsiei de caracter, ci și dorinței bolnavie și obsesive de a nu-i fi "umbrită" măruntă persoană.)

Datele despre cei asasinați le-am adunat, "fir cu fir", din cărțile și memorile legionare, de la puținii supraviețuitori ai urgiei de atunci.

DETALII CUTREMURĂTOARE

Vreme de două zile trupurile sutelor de legionari asasinați din toată țara au fost expuse în piețele publice, iar profesorii de școală și de liceu au primit ordin să aducă elevii ca să privească mormaniul de cadavre: călăii vorbau să imprime astfel teroarea în inimile tinerilor.

Trupurile sutelor de legionari asasinați din ordinul lui Carol al II-lea, în noaptea de 21/22 sept. 1939, au

fost apoi aruncate în gropi comune sau în cimitirele de animale!

Elena Bagdad (studentă la Facultatea de Matematică din București, curiera Căpitănlui), a fost lăsată cu o cărăuță din sanatoriu și executată în marginea unei păduri, își aprinsese singură lumenarea la marginea drumului și, în genunchi, și-a rostit ultimele rugăciuni. A fost dusă până la

marginea satului, unde se afla un cimitir, și au îngropat-o acolo, cu genunchii strânsi, aruncând deasupra ei niște gunoi și coceni de porumb. O bătrâna din sat, aflată întâmplător în cimitir, ascunzându-se îngrozită de frica jandarmilor și de ceea ce vede, a fost totuși martoră. A venit ziua următoare și a mal adăugat pământ ca să-i împlinească mormântul.

INEDIT: ARON COTRUŞ ÎN SUA

În 1942 eram în clasa I primară la o școală de maici greco-catolice, pe nume Congregația Maicii Domnului, ce se afla pe str. Gh. Palade, actualmente Bd. Dacia, nu departe de Biserica Silvestru. Se obișnuia, pe atunci, să se sărbătorească Crăciunul lângă bradul frumos împodobit, alături de părinti, pe o mică scenă improvizată, să se joace mici scenete cu subiect religios sau istoric, să se recite poezii, să se cânte melodii specifice, duiosul "O, brad frumos!" (pe care l-am cântat cu toții în limbile germană și franceză, acestea figurând ca materii obligatorii la școală particulară, unde, în plus, la loc de frunte, se situau disciplina și educația). La terminarea serbării apără Moș Crăciun, îmbrăcat în tradiționalul costum cu glugă roșie și cu sacul doldora de cadouri, pe care le împărtea fiecărui, nu înainte de a-l întreba dacă este cuminte, se roagă înainte de culcare, dacă supără pe părinti, dacă mânâncă tot din farfurie sau dacă iubește animalele.

Mi-am făcut debutul pe scenă, ca "artist" deci, la 7 ani, trebuie să recit, ca și ceilalți colegi, o strofă dintr-o poezie. Îmbrăcat în costum național, cu banderolă tricoloră pe piept, cu căciulă, cu glasul plin de emoție și săsăt, mi-am început recitalul cu versurile care mi-au rămas de-a pururi întipărite în memorie:

"Ai noștri sunt acești munti / pietroși, mănoși, cărunți, căci noi ne-am cățărat pe ei spre cer, / noi le-am deschis adâncurile de aur și de fier / și am suferit prin ei pe ploi și ger, / noi le-am spintecat uriașele pântece, / noi le-am proslăvit sufletul și furtunile mai bine ca orișcine..."

Anii au trecut, am terminat liceul și apoi facultatea, dar mă obseda gândul să știu cine este autorul acestor frumoase versuri, întipărite de-a pururi în mintea mea, întrucât poezia nu am mai întâlnit-o în vreo revistă literară sau volum de poezii.

După trei decenii am aflat cine era autorul poeziei, dar tocmai la ... Madrid!

Prinț-un concurs de imprejurări l-am cunoscut într-o seară pe legionarul și editorul colecției în limba română *"Dacia"*, dl. Traian Popescu, care mi-a arătat, în afara revistei *"Carpății"*, o paletă foarte diversificată de cărți ale căror autori fuseseeră trecuți la index de forurile culturale din Republica Socialistă România. Printre acestea se aflau și câteva mici volume de poezii de ARON COTRUŞ, nume necunoscut mie, pe care critica marxistă îl considera poet naționalist, la fel ca Octavian Goga sau marele poet Mihai Eminescu, cenzurați și ei dar având volume de opere, nu însă de opere complete...

Printre acestea am găsit într-un volum și poezia care mi-a "ros" curiozitatea, intitulată sugestiv, ca și primul vers *"Ai noștri sunt acești munti"*.

Am primit de la amfitrion câteva cărți. Din prefața uneia am reținut că ARON COTRUŞ a lucrat ca atașat de presă la Legația Română din Varșovia, apoi la Madrid și Lisabona, unde, în timpul războiului, a avut o bogată activitate propagandistică antibolșevică, ceea ce i-a tras condecorarea din funcție în 1944 de către guvernul Sănătescu.

A trăit în SPANIA ca refugiat politic până în 1956, fiind președinte al Comunității Românilor din Spania și director al ziarului *"Carpății"* din Madrid. A desfășurat o rodnică activitate culturală atât în limba română, cât și în cea spaniolă. A scris chiar versuri în spaniolă, fiind premiat în 1952 într-un concurs de poezie a lui Ramon Llull. A înzestrat literatura spaniolă cu o poezie epică de mare calibru, *"Rapsodia iberică"*, elogiată în toate cercurile culturale din această țară; într-un studiu bogat asupra operei lui Aron Cotruș, filosoful și criticul literar spaniol Sureda Blanes îl numește *"rapsod al latinății"*.

În 1956 Aron Cotruș pleacă în SUA și trece în veșnicie la 1 nov. 1961, în Long Beach - California.

La începutul anilor 90, în România numele lui Aron Cotruș a fost scos de sub cenușă nedreaptă a uitării, i-au fost retrăsite poezii, iar nepotul său, Ovidiu Cotruș, a scos un masiv și remarcabil studiu critic despre creația sa artistică. Dar pe marele nostru poet l-am descoperit, a doua oară, în vara anului 1996, pe continentul american, la Los Angeles.

Fiind invitat la masă de un multimiliardar român pe nume Ion Cepoi, am ajuns în localitatea Tarzana, unde locuia, într-o superbă vilă, iar după un prânz copios am băut cafeaua într-o somptuoasă bibliotecă. Aici mi-a atras atenția portretul înramat al poetului Aron Cotruș pe care era scrisă o dedicatie pentru cel căruia îl eram ospetă. A fost scânteia bujiei care a provocat o amplă discuție despre poetul ardelean, pe care Ion Cepoi l-a cunoscut foarte bine, fiindu-i unul dintre prietenii preferați, de la sosirea lui în Lumea Nouă și până la moarte.

Converzarea am imprimat-o pe un mic reportofon, aceasta reliefând unele aspecte necunoscute celor care îl admiră opera.

Sintetizez în rândurile de față cele mai interesante aspecte din viața poetului din 1956 până la moartea sa:

ARON COTRUȘ a părăsit Spania în aug. 1956, la invitația Uniunii și Ligii Societăților Româno-

Americană, plecând la Cleveland, unde obținuse o viză pentru trei luni, dar nu s-a mai întors vreodată în țara adoptivă, Spania.

După ce a vizitat centrele românești din mijlocul Statelor Unite, la sfârșitul lui octombrie al aceluiși an ajunge în California, unde își amenajează o locuință temporară. Este ajutat material de căteva familii românești, deși viză permanentă de sedere în SUA nu a primit-o nicăieri la moarte.

În vara următoare, 1957, se află în Arkansas unde scrie familiei, că acolo, la prietenii la care locuia, se simțea ca la "mama casă".

A avut relații amicale cu persoane importante din lumea exilului, printre care: Nicolae Malaxa, A. Fărcășanu, C. Vișoianu, cărora le-a expediat un disc imprimat de el cu Societatea *"Doina"*.

Aici a făcut o pausă pentru Victoria Pandrea, cu care intenționa să se căsătorească deoarece soția lui, Victoria, murise în Spania. Soarta a fost însă potrivnică, întrucât logodnica lui a murit într-un accident de mașină, fapt ce l-a afectat profund pe Cotruș, acesta dedicându-i iubitei câteva poezii: *"Dulce căprioară săgeată"*, *"În amintirea Victoriei"* și *"Cu un strigăt scurt și viu"*.

În aprilie 1961 Mircea Eliade se scuză într-o scrisoare că nu a putut încă să-l viziteze, dar că o va face căd de curând - lucru pe care n-a apucat să-l mai realizeze.

În 1959 Paula Gibson, foata vedetă a cinematografiei franceze sub pseudonimul Paula Iliescu (100% română) s-a îngrijit ca poetul să aibă o locuință proprie și l-a închiriat un mic apartament în Long Beach, la 279-C. Caranado Ave., unde i-a oferit și o îngrijitoare nemțoaică, cu care se putea înțelege în limba germană. (Din cauza diabetului de care suferă, avea râni pe corp care se vindecau foarte greu și trebuiau pansate des.)

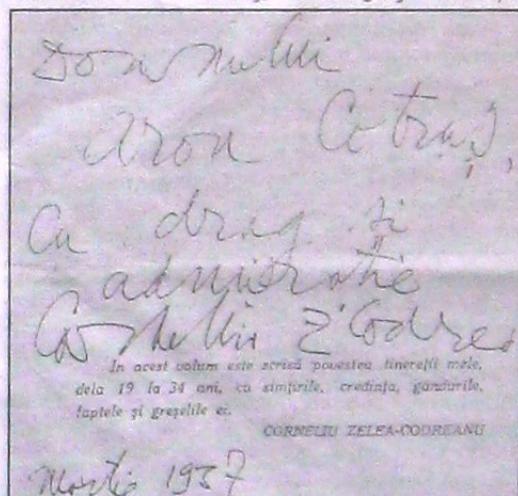
La sfârșitul lui oct. 1961 Aron Cotruș suferă un atac de cord și este internat în spital, unde moare după câteva zile. Înainte ca trupul neînsuflețit să fie trimis la Cleveland, după dorința lui testamentară, i-s-au făcut două servicii religioase, unul ortodox și unul catolic, la care au asistat mulți români și chiar și un număr de americani. Dorința lui de a fi îngropat la Cleveland, în costum de iezuit, i-a fost îndeplinită, fiind trimis acolo cu avionul, unde a fost condus pe ultimul drum de un sobor de preoți de la Bisericile Unite. Cheltuielile de la Long Beach și trimiterea sacerdului la Cleveland au fost suportate de Paula Gibson.

Boala care îl rodea de mult timp și durerile - atât personale, cât și cele brăzdate în el de nenorocirea poporului român - l-au doborât. S-a prăbușit cu gândul îndreptat spre răsăritul patriei lui. *"Dă, Doamne, putere și uriașă răbdare / Neamului meu călcăt în picioare."*

Aceasta este relatarea lui Ioan Cepoi asupra ultimilor ani din viața lui ARON COTRUȘ care rămâne un mare vizionar al destinului românesc, alături de Goga și Radu Gyr.

În versurile poetului naționalist ardelean recunoaștem frâmătările și luptele strămoșilor noștri, de la Burebista la Corneliu Zelea Codreanu.

Căpitanul i-a apreciat în mod deosebit versurile de mare patriotism și i-a oferit carte sa, *"Pentru legionari"*, cu următoarele rânduri: *"Domnului Aron Cotruș, cu drag și admirație.*

Cornelius Zelea Codreanu. Martie 1937. "Redăm dedicăția Căpitanului:

La plecare, domnul Ion Cepoi și soția sa, Stela, mi-au făcut o surpriză plăcută: mi-au oferit un exemplar, cu dedicație, din carte scoasă de ei, în 1988, pe cheltuială proprie, *"ARON COTRUȘ, ANTOLOGIE SELECTIVĂ"*. Cartea de 172 de pagini, editată de Societatea *"Vîitorul Românesc"* din Tarzana, cuprinde, în cea mai mare parte, poezile pe care le-a scris Aron Cotruș în Spania și în SUA. Nepotul său, Ovidiu Cotruș, s-a ocupat de reeditarea în țară a operei poetului, dar nu a inclus majoritatea poezilor scrise după 1946 (de exemplu, *"Drumuri prin furtună"*, *"Rapsodia iberică"* sau *"Între Volga și Mississippi"*). *Si volumul tipărit ulterior de Ion Dodu Bălan, sub numele "Resurrecția unui poet", este incomplet, în limitele cenzurii.*

În pag. 10 și 14 reproducem poezii din cele scrise în exil de ARON COTRUȘ, CARE NU AU VÂZUT PÂNĂ ACUM LUMINA TIPARULUI ÎN ROMÂNIA.

Este drept că unele nu mai au parcă forță din tinerețe provenită din cerul și pământul natal, dar nu putem decât să admirăm dragostea imensă și constantă pe care autorul a avut-o permanent pentru țara și poporul lui.

Emilian Georgescu

DESPRE MASONERIE (III)

(continuare din numărul trecut)

Albert Pike, Suveranul Mare Comandor al Masoneriei, scrie în cartea lui, "Morala și dogma": "Lumea ne va declara curând ca Suverani și Pontifici. Noi vom construi echilibrul universului și vom fi conducători peste stăpânii lumii." (pg. 817).

Este evident că Pike vorbește despre dictatura absolută a masoneriei, care va stăpâni în mod egal peste religie și peste politică.

Toate acestea sunt învățăminte de inițiere în gradul 30, cel de Cavaler Kadoș. (Candidatul la gradul 16 jură că "orice religie cu forme simple sau ceremonii și practici externe trebuie sfârmată, pentru că nu este decât o formă moartă, fără suflet.")

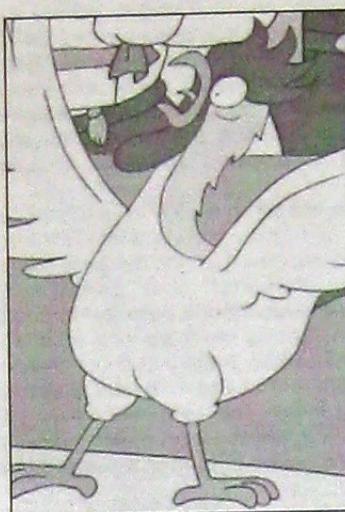
Beresniak trece mai ușor peste ceremoniile de inițiere, dar J. Holly este mai analitic și are scop precis al cărții sale, și anume să demonstreze Biserică Baptiste, invadate de masoni (el însuși spune că a crescut cu două cărți fundamentale: Biblia și... cartea masonului Pike), că masoneria este o organizație satanică. El afirmă cu citate din cartea "Scottish rite masonry illustrated" (vol. 2, pg. 259), că la inițierea în gradul 30 (Cavaler Kadoș), între Puternicul Mare Maestru se adresează celui ce este inițiat: "Până acum ai văzut în masonerie numai embleme și simboluri. Acum trebuie să vezi în ea nu altceva, ci numai realitatea. Ești gata să repudiezi orice judecată și să asculti, fără rezerve, tot ce ti se va porunci să faci pentru binele umanității?"

Cele mai anticeștine organizații religioase sunt de origine masonică: Mișcarea Teosofică și New Age (aceasta din urmă este o formă a masoneriei în care spiritul anticreștin este mult mai vizibil).

Albert MacKey ne explică, în cartea "Revised encyclopedia of free masonry" (vol. I, pg. 166), de unde și are originea Cabala: "Cabala a fost predată de Dumnezeu unei cete selecte de ingeri care au format o școală teosofică în Paradis. După căderea ingerilor, această doctrină cerească a fost comunicată, prin bunăvoieță, copiilor neascultători ai pământului."

Așadar, "ceata selectă" a ingerilor a fost formată din cei care se vor împotriva lui Dumnezeu, sub conducerea lui Lucifer. El au comunicat-o "binevoitorii" lui Adam [eu personal cred că lui Cain] și astfel a ajuns până la Noe. Prin urmării lui Avraam, ajunge în Egipt; Moise a inclus Cabala chiar în Pentateuh (Tora) prin intermediu căruia David și Solomon au fost inițiați în Cabala.

Masoneria este o organizație secretă internațională, anticreștină și satanică, pentru că încearcă să stabilească o "nouă ordine mondială", înlocuind adevărul divin al creștinismului cu o religie fabricată, sprijinită pe misteriile egiptene ale lui Hermes Trismegistul, pe Cabala evreiască, pe secretele asiropabiloniene, pe

recunoașterea ca adevărăta dumnezei a tuturor zeilor pagâni.

Un rol deosebit în formarea francmasoneriei speculative au avut-o Ordinul Templierilor și Rosicrucienii.

Ordinul Templierilor a fost înfărmecat în 1118 de Hugo von Payen.

Întorcându-se din Israel în Franța,

a devenit aici o importantă forță politică, edificată pe esoterica, pe cunoștințele gnostice aduse din Orient preluate de la inițiații islami. După ce puterea lor a crescut foarte mult, concurând structurile statelor, regele francez și Papa le-au zdruit ordinul, în 1307. Au reușit să penetreze însă ramura britanică, respectiv scoțiană a francmasoneriei.

Gradele Cavalerilor Templieri cuprind Crucea Roșie, Ordinul Maltez-Loanit, Ordinul Templier (Henry Dunant, înfărmecator Crucii Roșii, a fost francmason de gradul Cavalerilor Templieri). De asemenea, umanismul și Renașterea sunt rodul organizațiilor oculte, indiferent cum s-ar numi ele. Renașterea era rezultatul unor forțe oculte care punneau început unei Reforme universale a lumii (în sec. al XVII-lea deja se discuta și se încerca o reformă universală a lumii); în aceasta erau implicați membrii Ordinului Rosicrucienilor. Autorul lucrării "Fama fraternitatis" (tipărită în 1614) dezvăluie existența unei societăți secrete a transfigurului și a crucii, societate intemeiată de Christianus Rosecreutz (rosicrucieni: Dante Alighieri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsus, Comenius, Descartes, R. Fludd, Isaac Newton, Robert Boyle, G. W. Leibnitz).

Din rindul umaniștilor amintim: Petrarca, Lorenzo Vallo, Pico della Mirandola, Marsilio Ficino, Egidio da Viterba și Erasmus; un alt mare gânditor european a fost Giacchino da Fiore care a avut o mare influență asupra gândirii europene începând cu sec. al XII-lea și care a influențat chiar și primele generații de iezișii. Giacchino a influențat și pe Lessing care, la rândul său, a influențat pe Auguste Conte, pe Fichte, Hegel, Schelling (aceștia trei din urmă erau adeptii Teosofiei).

Afluxul rosicrucienilor către masonerie s-a petrecut în Anglia, la sfârșitul sec. al XVII-lea. Masonii au preluat toate idealurile de la rosicrucieni.

PSALM ROMÂNESC NR. 1

ARON COTRUȘ

Tarie dă-ne și răbdare neclintă,
De la noi sa alungăm orice ișpită!

Și orice fugănic cutremur de groază:
Dușmanii să nu poată în genunchi să ne vază!

Din ghearele căpcănilor și din furtună,
Inima fă-ne-o să iasă mai bună!

Și-n țara preschimbă-n oarbă închisoare,
neamul să crească mai dărz și mai tare!

Și ziduri să dureze, de neclintă,
între noi și între Răsărit!

Din Carpați de-n tuneric, ușor ca un fulg,
spre Tine, o, Doamne, aș vrea să mă smulg,
după ce mi-oi duce, străin printre străini,
pentru-ai mei, până la capăt, coroana de spini.

California, nov. 1968

"GRIVEI", "ROIBU" ȘI STĂPÂNII LOR

Animalele care s-au lăsat cele dintâi domesticite de om, rămânându-i apoi de-a pururi prietenii credincioși și de folos, au fost **CÂINELE** și **CALUL** (denumiti generic în articol "Grive" și "Roibu").

Despre **CÂINE**, A. Toussenel, cu drept cuvânt, scria:

"Câinele reprezintă cea mai frumoasă cucerire a omului. El este primul element de progres al omenirii, căci el a fost

acela care a făcut posibilă trecerea omenirii de la starea de sălbăticie la starea patriarhală, dându-i posibilitatea să întrețină turme de oi, cirezi de vite în această luptă pentru existență. Câinele a devenit cel mai bun prieten al omului datorită devotamentului, inteligenței, sensibilității, credinței și lipsei totale de perfidie sau ipocrizie". Pentru că, așa cum spunea lordul și poetul Byron, "câinele posedă toate virtuilele omului, fără a avea viciile sale".

Scriitori, poeți, oameni de bun simț au scris pagini de o neasemuită frumusețe despre atașamentul și dragoste deosebită a câinilor față de om, care, adeseori, merge până la sacrificiul suprem: **căteaua Molda a lui Dragoș Vodă, "Câinele soldatului"** (patrupedul care a murit de tristețe pe mormântul stăpânului său, imortalizat de Grigore Alexandrescu în poezia cu același nume), **câinele ciobănesc din balada "Miorița"**, **câinele Mihail al lui Cezar Petrescu, Zdrență al lui Argezi**, și exemplele pot continua, dar mă opresc aici, mai amintind doar de **"Colț Alb"** al lui Jack London.

Nu numai în mijlocul naturii, ci și în mediul citadin, omul a găsit în câine un prieten discret și credincios. Atât copiii sunt influențați pozitiv de prezența unui câine în viața lor, prin faptul că îl face mai sociabili, le dă încredere în ei, îl distrează, îl face să se simtă responsabili, au un tovarăș credincios de joacă, dar și persoanele singure, mai ales cele vârstnice, care regăsesc, adesea, lângă acest animal, bucuria de a trăi. (De altfel, medicii recomandă adeseori persoanelor în vîrstă și singure să adopte un câine, rolul acestuia fiind terapeutic, pentru că obligă la mișcare zilnică, la un program regulat și constituie nu numai o preocupare ce ține trează atenția, ci și un bun paznic.)

Dar căte nu s-ar putea spune despre prietenul tacut și credincios, ce te întâmpină întotdeauna cu acea nefățăncică bucurie!

Dar, așa cum scria Zoe Dumitrescu Bușulenga, "omul, stăpânul Creației, se arată deseori capricios și adeseori, chiar ingrat. Mâini haine de neom l-au ademenit cu ucigașoare otravă, l-au schilotit cu pumnul, l-au împușcat, l-au ținut o viață întreagă în lanț lângă un cotel, de la primele clipe de viață până la moarte. Am fost la țară, peste tot, în toate curțile gospodarilor, câinele este ținut în lanț, pe motiv că așa îl este scris, fără libertate, cu pâine și o străină de apă."

Bucureștiul este poate singura capitală europeană, unde câinii fără stăpân, denumiți "comunitari", își duc existența pripășită pe lângă ghenele blocurilor. Numărul lor mare face ca serviciile de ecarisaj să acționeze în plin, spre supărarea celor inimoși - cei mai mulți și satisfacția celor mai puțini, se știe: câinele prins de hingheri are zilele numărate: în cca. 10 zile devine piele pentru mânuși.

După 1989, fapt imbecil, au apărut în București câteva asociații pentru protecția animalelor, cred că în jur de 10. Numai că acestea nu au rezolvat problema câinilor comunitari, deși intențiile sunt dintre cele mai bune. Totul s-a rezumat la crearea a două rezervații la marginea orașului, unde câinii străni de pe străzi sunt ținuți aici în captivitate, având o brumă de hrana. Atât! Nu se

merge la fondul problemei, adică să fie castrati (astfel, în cel mult zece ani, numărul câinilor fără stăpân ar fi foarte aproape de zero) sau, ceea ce este mai greu, după deparazitare și vaccinare să li se găsească stăpân și să se verifice din când în când dacă stăpânul nu i-a dat drumul din nou pe stradă.

Se aude din ce în ce mai des zvonul că începând din luna ianuarie, cei care dețin câini și locuiesc la blocuri vor trebui să plătească **taxe pentru fiecare animal** și, în plus, ceea ce este mult mai dificil, să ia **consimtamantul scris al tuturor locatarilor blocului!** Numai că, în goana după noi și noi biruri acestea **impozite plătite cu sacrificiul de către omul sărac și amăratul pensionar vor merge la bugetul de stat, deși sumele (care ar trebui să fie mult mai mici decât se preconizează) ar trebui să fie direcționale numai și numai în scopul protejării animalelor!**

Să vorbesc și despre cel de-al doilea prieten al omului, **CALUL**, care și el, de peste două mii de ani ne iubește statornic și ne slujește cu credință. La noi calul a fost imortalizat pe **monumentul din Adamclisi**, ori pe **Columna lui Traian**, pe monezile **geto-dace**, cu călăret în galop, dovedind astfel vechimea călăriei și admirăția străbunilor pentru acest animal.

Cu el a învins **Făt Frumos** zmeul cu șapte capete, cu el a luptat **oștirea lui Ștefan cel Mare** împotriva turcilor, dar și în **războaiele mondiale** caii au fost combatanți alături de **ostașii români**, când, sub ploaia de gloante, nemâncăți și obosiți, trăgeau din greu afeturile grele și tunurile. Despre sacrificiile calor a scris cu sensibilitate un articol **Nicolae Iorga**, intitulat sugestiv: **"Căluții noștri"** (care muriseră pe capete sub gloantele dușmane în Războiul de Întregire). În campania din răsărit din ultimul război mondial, lucrurile s-au repetat: sute de mii de cai au murit în genunile complete, nemâncăți și extenuați. Drept recunoștință, nimeni nu le-a dedicat nici un rând, deși, **după părerea mea, aceștia trebuiau să aibă și ei un monument închinat jertfei lor pe câmpurile de luptă!**

Literatura română are câțiva eroi cabalini cunoscuți. Mă refer la Pisicuța, iapa de drumuri muntoase a lui Calistrat Hogaș, calul cel robaci din "Fefeleaga" lui Agârbiceanu, și cel mai mai cunoscut, "El Zorab" din poezia cu același nume a poetului George Coșbuc.

Dar, atenție, spre deosebire de câine, calul, ca să-și căstige existența a fost obligat să muncească din greu, de dimineață și până seara, indiferent de capriciile și toanele vremii, și astă prin conținere, folosindu-se biciul, de unde cred că mai indicată era expresia: *"viață de cal"* în loc de *"viață de câine"*.

Primele tramvaie din București erau trase de cai, unele străzi erau în pantă, anevoios de urcat și biciul era folosit din plin pe spatele bietelor animale. Uneori, călătorii erau invitați mai mult sau mai puțin politiciști să pună umărul și să împingă tramvaiul până la trecerea hopului. "Uite, mă Barbul, sălăbaticia se indignă", spunea Caragiale la Gambrinus, în fața halbei cu bere, arătând amicului său, Delavrancea, scena care se repeta de câteva ori pe ceas. Această observație tâioasă a lui Caragiale, privind calvarul calilor de tractiune, precum și indignarea marelui scriitor față de tratamentul la care erau supuse animalele de povară o relatează Radu Rosetti în carte sa, *"Odinoară"*.

Spre deosebire de omenescul lui Caragiale, la polul opus se situează minorul poet M. Beniuc, un antiziarist al construcției socialiste. Iată o moștră, de acum cinci decenii: *"Vă duceți acum / Ultima dată pe drum / Câte patru la rând / Fără ham, fără*

greutate / Parcă visând, necrezând / Că și astă se poate / Până la abator mai este / Vă puteți spune că o poveste / Tractorul din colectivă / Stă lângă cucuruzul adunat stivă / Ati priceput: cu mii de cai putre / Să crapse zonii unei alte ere". Neghioabele versuri scrise pentru calul pomit spre abatoarele orașului, nu mai necesită comentarii: poetul uitat pe drept de posteritate are "sensibilitatea" specific comunism.

Barbaria cu care este tratat calul din ziua de astăzi este aceeași de atunci.

În urmă cu câteva luni, am fost fără să vreau martorul unei scene pe care era mai bine dacă nu o vedeam. Pe șoseaua Giurgiului un cal era bătut cu bestialitate de un cetățean tuciuriu care-i dădea șuturi în bură pentru că nu putea să tragă o căruță supraîncărcată prosteste. Oamenii l-au apostrofat pentru tratamentul criminal pe care îl aplică calului; tuciuriul, "iste!", răspunde: "e calul meu, fac ce vreau cu el; dacă nu vă place, trageti voi la căruță în locul lui". Eu l-aș fi pus însă pe el să tragă în locul calului...

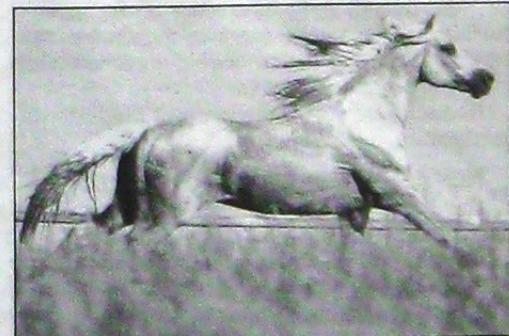
Nu demult, la un post de televiziune am văzut o scenă cumplită: un cal bătrân, costeliv și orb, a fost legat la ochi și apoi omorât cu o lovitură de topor aplicată în moalele capului. O jună reporteră, care nu știa să arate Africa pe hartă, l-a întrebat candid de ce procedeașă așa, cu un zâmbet fals profesional. Răspunsul a fost aidoma celui al căruțașului: "era bătrân, l-am ținut vreo zece ani, nu mai putea munci..."

Adevăratul stăpân, nu-și bate joc de animalul care-l ajută; simțul proprietății nu se manifestă prin distrugere, ci prin grija față de animalul posedat.

Să lăsăm zeflemeaua, să ne curățăm sufletele de zgura răutății, să avem grija de adevărat stăpân față de animale, să nu folosim băscălia și să nu ne considerăm isteți doar pentru că putem să chinuim în voie niște animale care au un profund atașament față de om, așa cum nu au mulți oameni pentru semenii lor!

Motorizarea a limitat mult folosirea animalelor la munci din agricultură și, mai ales, în transporturi. Personal agreez dispozițiile ca în București și în capitalele județene să nu mai circule utilaje cu tractiune animală, pe care nu ai să le vezi decât în țările subdezvoltate.

E de răs: suntem singura țară europeană care

nu are hipodrom. În perioada interbelică, Capitala avea două hipodrome: unul superb, o bijuterie, la Băneasa, pe locul actual al Expoziției, cu o pistă excepțională făcută de suedezi, unde aveau loc săptămânal alergări de trap și galop, iar derby-ul anual era un prilej de etalare a lumii distinse; al doilea funcționa în cartierul Floreasca, în nocturnă, în apropierea lacului cu același nume. Să nu omit mai era un hipodrom renomut și la Brăila, desființat și el, întrucât construcția socialismului nu permitea practicarea jocurilor "de noroc": erau mai "bune" și mai "frumoase" paradele de 1 mai și 23 august.

Poate, cine știe, o să avem și noi doctori veterinari angajați de stat, și judecata urmată de sanzioni, nu formale și verbale, ci pecuniare pentru cei care chinuiesc animalele.

Nimănui nu îi este permis să omoare un câine sau un cal pe motivul că animalul îi aparține.

G. Emilan

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vîrstă max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: "Ştiind că în cadrul cuibului se formează legionarii, de ce aceste ședințe de cuib nu începează după ce respectivii membri ai cuibului au devenit legionari?"

a fost dat de Mihnea Oncescu din Piatra Neamț, 32 de ani, care a câștigat cartea "Pe poarta cea strâmtă" – Ana Maria Marin.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Sedințele de cuib nu au numai rol educativ, de formare a naționalistului creștin: **membrii sunt prieteni**, întrucât orice cuib se constituie în baza afinității între membri; **cuibul este o a doua familie, având la bază dragostea**; aici sunt oameni de aceeași vîrstă, aceeași putere de înțelegere, aceeași constituție sufletească.

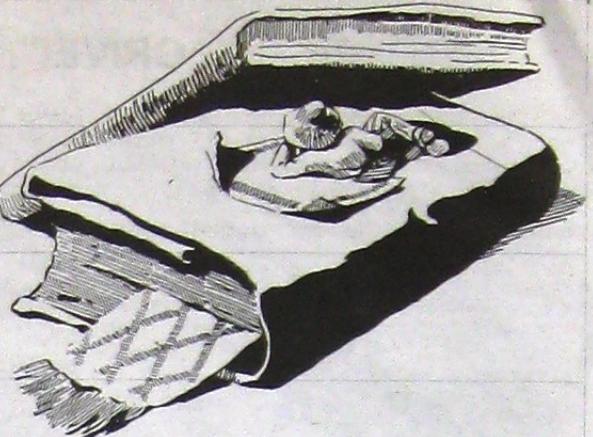
Cuibul este un tonic moral, o oază sufletească.

Cuibul dezvoltă inițiativa, capacitatea de creație și organizare, calitățile de conducător, spiritul de echipă și de răspundere; fiecare este remarcat numai prin propriile calități.

Cuibul este o școală de caractere, o cetate ferită, prin înalte îngrădituri morale, de vânturile scepticismului dizolvant, ale lașității și corupției, de aceea legionarul are nevoie reală de a-și petrece săptămânal o oră în cadrul cuibului.

Apoi, **întreg sistemul de organizare legionar este bazat pe ideea de cuib**, adică un grup variind între 3 și 13 oameni, sub comanda unui șef. În Mișcare nu există indivizi separați; individul este încadrat în cuib, iar organizația legionară nu este formată dintr-un număr de membri, ci dintr-un număr de cuiburi.

La celelalte organizații, unde există comitete și membri (indivizi separați), lucrează numai câțiva din

comitet, iar restul stau, pe când în sistemul cuibului, prin obligația fiecărui/cuib de a-și înscrie în palmares o pagină cât mai glorioasă, **absolut toată lumea muncește**. Sunt o serie întreagă de lucruri pe care un om singur nu le poate rezolva, iar o întreagă organizație este prea mare pentru a se ocupa de ele; cuibul este unitatea cea mai potrivită pentru a le executa. Membrii unui cuib sunt mult mai ușor de întrunit decât membrii unei organizații întregi, cuibul fiind astfel mai operativ, iar pentru activitatea unui cuib nu sunt necesare nici fonduri bănești, nici măldăre de acte.

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: De ce Căpitanul a fost asasinat (la instigarea iudaică), iar profesorul A. C. Cuza, renumit ideolog antisemit, a trăit liniștit până la adânci bătrâneți?

PREMIU: Spre Eminescu – Radu Mihai Crișan.

CONTRIBUȚII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înființat această rubrică începând de numărul trecut, pentru a putea să mulțumim pe această cale susținătorilor publicației noastre!

Îi vom publica pe donator în trei feluri, după importanța donației sau după dorința de confidențialitate - sau nu - a fiecăruiu:

- la donații de 100 RON (1 milion lei vechi) vă vom publica fotografia;

- la donații mai mici există 2 opțiuni: publicarea numelui și eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte.

Redacția vă va trimite prompt chitanță de confirmare, dacă are unde.

Adresa este cea de la abonamente (a se vedea mai sus), pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacție.

Prin această rubrică se răspunde necesităților de transparență (să facem viața mai ușoară celor ce își bat capul cu monitorizarea revistei) și necesităților noastre financiare.

Opțiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conținutul informațiilor pe care ni le trimiteți.

Vă mulțumim anticipat!

LISTA DONATORILOR DE 100 RON A FOST DESCHISĂ DE:

- dl. R. M. C. din București, care dorește să-și păstreze anonimatul și care transmite tuturor Românilor mesajul: "Înțelegeți-l pe Eminescu și pe legionari, până nu este prea târziu și vom dispărea ca națiune!"

- și de dl. CAROL PAPANACE, tot din București (fratele și editorul cunoscutului ideolog și publicist naționalist creștin, consilier al Căpitanului, comandantul legionar Constatin Papanace).

NOTĂ PENTRU CEI CARE REFUZĂ SĂ ÎNTELEAGĂ SAU SE FAC CĂ NU ÎNTELEG:

Unii ne-au întrebat ce vrem să spunem prin fraza "vrem să facem viața mai ușoară celor ce își bat capul cu monitorizarea revistei" (frază din cadrul rubricii de mai sus: "Contribuții financiare la editarea Cuvântului Legionar").

Le răspundem: este o ironie (pare-se, prea subtilă pentru unii) la adresa celor care ne întreabă mereu: "De unde aveți bani?" Banii pentru editarea revistei provin din cotizațiile legionarilor și din donațiile simpatizanților.

Și întrucât ajutorul efectiv al simpatizanților ne este necesar, pentru a-i stimula am înființat rubrica de mai sus, lăsând, totodată, la latitudinea fiecăruiu să-și păstreze anonimatul dacă dorește expres aceasta.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR trecuți, prezenți și viitori:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în teren (municipiul București) a publicației noastre, suntem nevoiți să schimbăm sistemul de distribuție, după cum urmează: se va restrângă numărul de puncte de distribuție de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unități ajungeau câte 2-3 exemplare.

Începând cu acest număr publicația se va distribui prin următoarele centre Rodipet:

1. A.S.E. - Calea Dorobanților - Stație R.A.T.B.;

2. Batiște - Proiecția pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;
3. Piața Domenii;
4. Gara de Nord - Peron 1 incintă;
5. Piața Romană - Stația Metrou - Stație R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Șos. Pipera - Stația de Metrou;
7. Dorobanți - Piața - Radu Beller;
8. Perla - Dorobanți - Ștefan cel Mare;
9. Complex - Piața Bucur Obor;
10. Piața Reșița - Cap linie troleibuz;

11. Sf. Gheorghe - Bd. I.C. Brătianu - Stație R.A.T.B.;

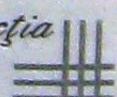
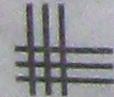
12. Drumul Taberei 34;

13. Calea 13 Septembrie - Intersecție Șos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.

Vă mulțumim!

Redacția

ITINERAR ITALIAN: VENEȚIA (I)

Sunt destul de multe țări cărora, dacă le-ai vizitat capitala și alte două-trei orașe, poți afirma, cu certitudine, că ai reușit să cunoști aproape în totalitate țara respectivă întrucât ai văzut tot ce este mai frumos și mai interesant. Italia însă nu intră în această categorie deoarece aproape toate orașele ei, care mai de care, prezintă un interes major turistic, așa încât "peninsula" trebuie străbătută de la un capăt la altul de câteva ori, ceea ce presupune tot atâtea vacante.

VENEȚIA este una din porțile de intrare în Italia, orașul cu cea mai puternică personalitate. Fac această afirmație întrucât, statistic vorbind, Venetia însumează 128 de insule și 150 de canale cu peste 450 de poduri, fiind despărțită în două de Canal Grande, "șarpele acvatic" cu o lungime de 3.700 m. Venetia mai înseamnă 2149 de străzi înguste, multe pavate încă de acum câteva secole. Precizările care le fac se referă însă numai la Venetia turistică, nu la cea industrială de care este legată de un pod lung de 7 Km. care străbate laguna, pe care circulă trenurile și autobuzele. Nu mă voi referi deci la Venetia terestră pe care, alături de marea majoritate a turiștilor, nu am vizitat-o.

Coborât în gara feroviară am luat o barcă pe Marele Canal "Grandiosa șosea a Venetiei" care străbate orașul de la un capăt la altul. Această arteră principală, scânteietoare, este flancată de palate, toate colorate, realizate îndeosebi între sec. al XIII-lea și al XVIII-lea, în toate stilurile clasice cunoscute: bizantin, gotic, renascentist și baroc. (Nu am mers cu gondola deoarece costa prea mult.) Dar să nu încep descrierea Venetiei cu palatele aflate de o parte și de alta a **CANALULUI GRANDE**, ci cu obiectivele majore, aflate la capătul său, ca Piața San Marco (poate cea mai renumită din lume). Aici, indiferent de anotimp, piața este aglomerată, încât este aproape imposibil să faci o fotografie cu ansamblul ei pentru că în prim plan priniți numai turiști acoperiți cu porumbei care mânâncă grâu din palmă. Attracția numărul unu este, fără îndoială, **BISERICĂ SAN MARCO** care dă, de altfel, și numele **PIEȚEI**. Ea

poarta numele evanghelistului Marcu ale cărui oseminte au fost recuperate (sau furate, depinde de punctul de vedere) de venetieni din

Alexandria în sec. al IX-lea. Edificiul uriaș pe care îl vedem astăzi a fost construit la sfârșitul sec. al XI-lea. Fațada somptuoasă are cinci arcase decorative cu mozaicuri sclipoare. Deasupra arcadei principale se află reproduceri după faimoși cai din bronz, considerate a fi vechi opere romane sau elenistice din sec. al III-lea d.Hr. Ei au fost furati de venetieni în 1204 din Constantinopol, rechiziționați apoi încă o dată, dar de Napoleon, pentru a fi dusi la Paris în 1797; au fost înapoiați în 1815, acum aflându-se în interiorul bazilicii, protejați de porumbei și poluare. Atmosfera somptuoasă din interior este sporită de decorațiunile peretilor: plăci de marmură acoperă partea de jos, în timp ce mozaicuri din aur împodobesc arcadele și cupolele pe o suprafață de 4.000 mp, ceea ce face ca biserică să mai fie numita și Biserica de Aur.

Am vizitat și Trezoreria care adăpostește o colecție inestimabilă de aur și argint din Bizanț.

PALATUL DOGILOR își poate respira indiferent din ce parte a pieței îl privești. Byron spunea că această "clădire mare și somptuoasă" este cel mai mare și cel mai remarcabil exemplu de construcție în stil gotic din oraș. Reședința oficială a dogilor, palatul este acum o doavadă elocventă a puterii și pompei din perioada sa de glorie. Palatul are trei aripi, fiecare cuprinzând o mulțime de camere și săli grandioase. Cea mai mare și mai impresionantă este Sala Marei Consiliu care îi putea găzdui pe toți cei 1700 de nobili venetieni care făceau parte din consiliu.

Pictorul meu preferat este Tintoretto fiindcă ce am văzut creat de el în acest palat m-a impresionat și m-a uluit deopotrivă. Greu mi-am luat ochii de la pictura sa intitulată "Paradisul" la care a lucrat patru ani, între 1588-92, pictura care, datorită dimensiunilor uriașe (7 X 22 m) a fost timp de mai mulți ani cea mai mare pictură din lume. Câteva sute de personaje, peste 500, numără această colosală pictură pe care nu o voi uita niciodată. O altă lucrare apartinând unui pictor la fel de însemnat, Veronese, este "Triumful Venetiei", fascinantă, și o altă, mult mai frumoasă, "Seducerea Europei". Tavanul acestei săli este acoperit în întregime cu aur de 18 karate.

Alături de palat este **fosta închisoare ducală**, cei judecați și condamnați erau conduși spre celulă pe un pod îngust și acoperit. Cum acesta oferea prizonierilor ultima licărire de libertate el a fost numit **PUNTEA SUSPINELOR**.

Venetia este orașul îndrăgostitorilor. Podul are acum, în zilele noastre, un aer romantic și este preferat de tinerii îndrăgostitori, care se sărătă sub pod (de obicei într-o gondolă), spunându-se că astfel dragostea lor va dura.

Dar să vorbesc și de celelalte obiective turistice care închid patruleterul **PIEȚEI SAN MARCO**. Aici se află **Campanila**, unde, de sus, urcat cu ajutorul unui lift, admiră panorama întregii piețe.

Un alt turn, mult mai celebru, este cel cu ceas, proiectat de Conducci în 1496, unde, în vîrstă, doi mări din bronz baloane exactă.

Tot pe o latură a pieței se află **Libraria Sansoviniana**, construită în sec. al XVI-lea, considerată drept una din cele mai frumoase construcții vremii.

La capătul dinspre lagună se află două columne înalte, vechi din sec. al XII-lea: una înconjurată de un leu înaripat, simbolul Venetiei, iar cealaltă de o statuie a Sf. Teodor, primul patron spiritual al

orașului. Dar fiindcă ambele coloane se află în imediata vecinătate a debărcaderului, am luat o barcă (nu gondolă) care m-a trecut pe celălalt mal, pentru a vedea unul dintre cele mai importante puncte de reper din Venetia, maiestuoasa **BISERICĂ SAN GIORGIO MAGGIORE**, ce se înalță pe insulă cu același nume. Această capodoperă clasică are un interior imens din piatră albă, în care se află opere de artă ale lui Tintoretto și o clopotniță înaltă din care se vede o mare parte din lagună.

Reîntors în Piața San Marco, mi-am permis "luxul" să beau o mică ceașcă cu cafea la cea mai faimoasă cafenea din piață, pe nume Florian, mereu plină cu turiști din toată lumea. Cafeneaua are o mică orchestră care cântă non-stop muzică veche, de café concert, la fel ca și la cafeneaua Quadri, tot celebră, aflată vis-à-vis.

În următoarele zile am mers mai puțin perpedes și mai mult cu "vaporetto" pe apă. Pomind de la capătul Canalului Grande, Piața San Marco, am oprit în mai toate stațiile înșiruite către gară.

Așa cum am spus, pictorul meu preferat este Tintoretto și am vrut să văd **ȘCOALA SAN ROCCO**, mult apreciată pentru operele sale de artă religioasă. Aici Tintoretto a pictat toți peretii și tavanul școlii în care era profesor, între anii 1564-87; scenele dramatice din Viața lui Iisus culminează cu "Crucificarea" despre care Henry James scria "Cu siguranță nici o altă pictură din lume nu cuprinde mai multă viață omenească, aici se află totul, chiar și ceea ce mai aleasă frumusețe. Este una dintre cele mai mari opere de artă".

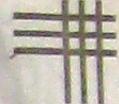
Din multele palate aflate pe malurile Canalului Grande, cel mai frumos este **"CASA DE AUR"**, construit în 1420, nobilul Marino Cantarini l-a acoperit în întregime cu foile de aur și de-aici și numele. Palatul adăpostește o bogată galerie de artă.

Lângă gară, demn de menționat, este **PALATUL VENDRAMIN - CALERGI**, unul dintre cele mai minunate palate renascentiste, construit între 1440-1504. Aici a murit compozitorul Wagner, în 1883.

Pe malurile Canalului am mai vizitat o măreță biserică în stil baroc, **SANTA MARIA DELLA SALUTE**, din sec. al XVII-lea, ridicată drept mulțumire pentru salvarea orașului de ciumă în anul 1630.

Lângă debărcader, în stația Sant'Angelo, se află **PALATUL GRIMANI**, o capodoperă a Renașterii târzii, iar în fața lui cel mai faimos pod, **PONTE DI RIALTO**, care se arcuiește peste Canal. Este din piatră, construit între 1588-92, prevăzut cu balustrade, și are două rânduri paralele de magazine înghesuite care vând articole din piele, măști, mătase și suveniri.

(continuare în numărul viitor)
Emilian Ghika

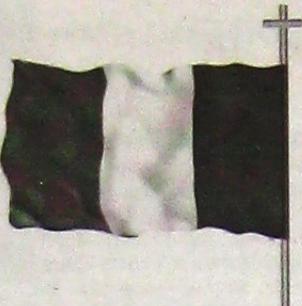
TRICOLORUL

Mi-e dor, mi-e dor de tine,
de câmpul tău albastru,
de galbenul de grâne,
de săngele color!

Simbol de libertate
plătită-n mii de jertfe,
aș vrea să domini cerul,
iubite tricolor!

Să mai trăiesc atâtă,
mi-e rugă-nflăcărată,
să pot vedea cum mândru
tu fălfai sus pe cer,
în țara desorbită
pe frunzări deschise
și-n mâini descătușate
care ocrotire-lj cer!

La troiță din răscruce,
ce-au pângărit păgânii,
în colbăita cale
aș vrea să mă închin:
răpit de bucurie
și sfânta mulțumire,
durerea iobagiei
acolo să mi-o-alin.

Iar tu, simbolul patriei,
să te răsfrângi în lacrimi,
ca-n picături de ploaie
culoare de curcubeu,
ca el să fi heraldul,
prevestitor de pacea
cea binecuvântată
de cer și Dumnezeu!

CODRUL, CÂND VOI CĂDEA

Codrule, când voi cădea,
în împărăția ta,
pleacă ramură rourate,
și mă-ngoapă ca pe-un frate,
că tu, codrule, știi bine,
că nu te-oi da de rușine,
și-oi cădea ca alți voinici,
cum îi datina pe-aici,
în picioare, mândru, drept,
si cu pușca lângă piept...

De-aș mânca iama pământ,
și mi-aș face cuib pe vânt,
tot vin vara să vă cînt.

ROMÂNI VALOROȘI "UITAȚI" SAU NECUNOSCUTI (continuare din pag. 8)

HENRI COANDĂ (1886-1972) este cunoscut în lume datorită faptului că a reușit primul zbor aeroactiv cu un avion construit integral de el și propulsat de motoreactor, cât și datorită efectului ce-i poartă numele, "efectul Coandă".

Puțini sunt însă cei care știu de descoperirea sa epocală din domeniul nutriției: "apa vie". Aceasta este o apă cu un potențial uriaș asupra sănătății umane, pe care savantul român a descoperit-o călătorind în cinci regiuni geografice ale lumii, unde oamenii trăiau peste 100 de ani: Tara Hunzilor din nordul Pakistanului, Vilcabamba din Ecuador, o vale muntoasă din Georgia, una din Peru și alta din Mongolia. Henri Coandă a ajuns la concluzia că acești oameni din zone atât de diferite ale globului și cu o alimentație diferită trăiesc atât de mult, deoarece consumă apa provenită din ghețuri sau ghețari. De aici a dezvoltat o întreagă teorie conform căreia fulgii de zăpadă sunt vii, având un sistem circulator intern. Aici trebuie să ne amintim că savantul român este considerat părintele dinamicii fluidelor. Convins că formula acestei ape putea fi recreată în laborator, el i-a încreștat continuarea studiilor științifice asistentului său, americanul Patrick Flanagan care după 30 de ani de cercetări a creat două produse, numite "Active-H" și "Crystal Energy", două ingrediente ce asigură prelungirea substanțială a vieții.

ELVIRA POPESCU (1894-1993) a pus bazele Teatrului Mic din România și nu numai. La 25 de ani era deja directorul teatrului Excelsior, ulterior stabilindu-se în Franța, unde a avut o activitate prodigioasă. Deși francezii au adoptat-o imediat, ea spunea că teatrul nu-l simte decât românește: "Sentimentele mele de bucurie, de tristețe, nu vorbesc decât românește. Niciodată sentimentele mele nu s-au schimbat. Am rămas aceeași româncă."

DUMITRU DAPONTE (1894-1965) a construit în premieră mondială **aparatul de filmat pentru filmul stereoscopic, deschizând astfel calea proiecției cinematografice în relief**. Este vorba despre camera cu două obiective, la 6 cm distanță, în vedere acomodării ochilor la variațiile de câmp vizual, și un mecanism de stabilire a distanței dintre obiectiv și subiect. Aparatul a fost brevetat în Anglia, în anul 1923, iar în 1931, tot în această țară, Daponte a brevetat **mai multe invenții în cinematografia color**.

SOFIA IONESCU s-a născut în 1920 și este prima femeie neurochirurg din lume.

Prima operatie pe creier a realizat-o la vîrstă de 23 de ani, efectuând o intervenție chirurgicală complicată de care profesorii din vremea respectivă s-au ferit. Au urmat alte **mii de operații pe coloană și pe creier, salvând nenumărate vieți**. Sofia Ionescu a învățat să opereze chiar de la celebrul prof. român Bagdasar.

Timp de 47 de ani și-a dedicat viața bolnavilor și lucrărilor științifice, împărțindu-se între spital, birou, polyclinică cu plată și familie. Ea spunea: "cea mai mare fericire a vieții mele era rezultatul operației".

Distinsa doamnă doctor Sofia Ionescu trăiește și astăzi, la 96 de ani, având o pensie de mizerie. Spre rușinea statului român, ea supraviețuiește doar datorită vânzării tablourilor valoroase și a lucrurilor vechi pe care le are moștenire de familie.

GHEORGHE CÂRTAN (1849-1911) cunoscut românilor ca **BADEA CÂRTAN**, s-a născut în satul Oprea din Ținutul Făgărașului. Cioban fiind, a plecat în Bărăgan, la stâna lui Ion Cotigă, unde a învățat să scrie și să citească, învățând despre strămoșii săi, despre dacii și romani, despre moartea Regelui Decebal și despre columna lui Traian. După ce a plecat voluntar în Războiul pentru Independență, i-a încolțit un gând în minte: acela că **împăratul de la Viena va înțelege plângerea lui și-i va împlini dorința ca românii să fie împreună**.

După ce doi ani a așteptat să ajungă la împărat, Badea Cârtan a mai dormit câteva nopți în temnițele vieneze. Destinul său a fost schimbă de "Istoria românilor" sub Mihai Voievod Viteazul" a lui Nicolae Bălcescu, căci, după ce a citit-o, a plecat la București să vadă statuia voievodului. Aici l-a găsit slujitorul prof. Alexandrescu Urechia, care l-a găzduit și l-a dus prin toate muzeele Bucureștiului. Aceasta este momentul când ciobanul Gheorghe Cârtan devine **Badea Cârtan** și ajunge la Liga Culturală, devenind personaj principal în presa vremii. Nu după mult timp îi spunea lui Urechia că vrea să plece la Roma, ceea ce și face, luând cu el și un săculeț de pământ din satul Cârtișoara. După 45 de zile a ajuns, s-a învățit în jurul stâlpului uriaș până când a cîtit toată istoria de pe el, apoi a vărsat la picioarele Columnei săculețul cu pământ cel adusese de acasă, s-a învelit în cojoc și, rupt de oboseală, a adormit. Zilele de a doua zi trăiu mare: **"Un dac a coborât de pe Columnă"**.

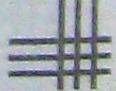
Duiliu Zamfirescu, aflat la Roma, l-a introdus marilor personalități ale vremii. De acum Badea Cârtan devenise "om politic".

Întors acasă a început să cumpere cărți pe cont propriu și să le răspândească în comuna sa natală.

Câteva dintre aceste cărți se mai află încă la Muzeul "Badea Cârtan" din Cârtișoara. A murit în anul 1911, fiind înmormântat la Sinaia.

ELISABETA RIZEA este un simbol al luptei anticomuniste din România ce a vrut să trăiască și să moară liber. Deși a fost o femeie simplă, fără nici un aport la dezvoltarea științei sau cercetării românești, totuși ne-am gândit că merită cu prisosință să fie pusă în panoplia românilor valoroși "uitați" sau necunoscuți. Elisabeta Rizea a fost torturată cu sălbăticie în temnițele comuniste, atâtănată cu părul de un cărlig și bătută până la pierdere cunoștinței. Cu toate acestea nu a trădat niciodată **grupul Arsenescu - Armăuțoiu al luptătorilor din munte**, grup cu care avea legătură și pe care îl sprijinea. A fost eliberată din închisoare în anul 1964, dar despre ea nu s-a auzit decât după 1990.

GHEORGHE ZAMFIR, artistul de geniu contemporan cu noi, ce a reușit să scoată sunete mistică, profund românești, din instrumentul nostru național, naiul. În anii 1970 a cucerit lumea, susținând zeci de concerte cu biletele total epuizate și casele închise. Gheorghe Zamfir a revoluționat arta sunetului, făcând să se nască inedită apropiere dintre nai și orgă. A compus prima simfoniă pentru nai existentă în lume, a fost invitat la cele mai mari case, i-a cântat Papei Ioan Paul al II-lea în deschiderea procesiunii de la Vatican, a avut concerte în Israel. Actualmente a fost catalogat "antisemit" și pus bine "într-un insectar" cu această etichetă (cu care te duci și în mormânt, dacă îi să-și pus). A avut îndrăznea să deschidă gura și să spună câteva vorbe ce i-au supărat pe "iluminati". De atunci și-a semnat moartea socială, dispărând complet de pe firmamentul presei românești sau al televiziunilor. La Universitate a cerut o sală ca să-și poată face catedra de nai, dar a primit o mansardă plină de igrasie. În același timp, un alt naist, banal, tigan de origine, ce se afia în S.U.A., este promovat din toate puterile ca fiind "regele naiului românesc". Pe baza căror merite? Cu toate acestea, Gheorghe Zamfir nu s-a lăsat doborât și, la începutul anului 2006, a realizat la Toronto premieră mondială absolută a "Anotimpurilor" de Vivaldi, cu solo nai în locul viorii. Nică un alt naist nu a avut curajul și profesionalismul să atace această partitură, și asta ne spune multe despre cine este de fapt Regele naiului românesc la ora actuală. De fapt, ca să fim corecti, vorbim despre Regele mondial al naiului românesc.

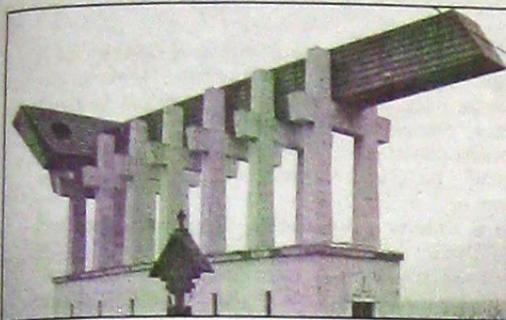
Remember: Aiud

AIUDUL evocă mii de oameni asasinați aici cu bestialitate, în secret, de către regimul comunist.

În fiecare an, de ziua Crucii, pe 14 septembrie, supraviețuitorii temniței Aiudului se adună, din toată țara, pentru a omagia memoria miliarilor de camarași, intelectuali și țărani, tineri și vârstnici, înciși aici, torturați și asasinați de regimul comunist.

Monumentul Deținuților Politici

Aproape de marginea orașului AIUD se ridică un monument impunător (proiectat de regretatul arh. **Anghel Marcu**), din marmură albă, **MONUMENTUL DEȚINUȚILOR POLITICO** din timpul regimului comunist – sau **MONUMENTUL EROILO**, cum i se mai spune, a cărui construcție a durat șapte ani (1992–1999).

Edificiul se află chiar pe locul unde au fost înhumate de-a valma, în groapă comună, în urmă cu jumătate de secol, trupurile chinuite și zdrobite ale martirilor neamului nostru.

În timpul regimului comunist, pentru a masca oroașa miliarilor de morți, în partea dinspre oraș a gropii comune au fost construite blocuri, în acestea locuind tortionarii și securiștii Aiudului. Acum, aici locuiesc copiii lor.

Închisoarea de la Aiud este încă în funcțiune – pentru deținuți de drept comun însă. Faimoasa Zarcă a Aiudului, unde erau aduși deținuții pentru a fi exterminați, a rămas doar o amintire sinistră.

Monumentul, postat pe o pantă, deasupra cimitirului orașului, străjuiește toată valea.

Un fundament masiv adăpostește în interior MĂNĂSTIREA "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" și OSUARUL, iar deasupra lui se înalță 14 CRUCI dispuse în două șiruri de căte șapte, pe acestea sprinindu-se o cruce enormă, simbol al calvarului, al Golgoiei neamului românesc pe care au urcat-o deținuții de la Aiud.

In memoriam

Tot ceea ce a mai rămas din mii de oseminte ale țăraniilor, preoților, generalilor, oamenilor de cultură, studenților și elevilor uciși la Aiud a fost adunat cu pietate într-un OSUAR. Unii au fost identificați, alții însă au rămas până azi neștiuți.

Martirii de la Aiud strigă necontenit "Prezent!" pentru că pereții mănăstirii sunt acoperiți, de la intrare și până în dreptul altarului, cu plăci de marmură inscripționate cu numele lor.

La Aiud și-au sfârșit viața pământească și preotul instructor legionar Ilie Iambrescu, autor al extraordinarei cărți "Biserica și Mișcarea Legionară", și comandanțul legionar av. Andrei C. Ionescu – întemeietorul primului cuib din București, și poetul

năționalist, simpatizant legionar, Vasile Militaru, și scriitorul (simpatizant legionar) Constatin Gane, și senatorul legionar, general în Armata Română, Constanțiu Petrovicescu, și renumitul sociolog, prof. universitar (și senator legionar) Traian Brăileanu, și preotul (legionar) Andrei Mihăilescu – paroh al Bisericii Sf. Ilie Gorgan din București, și o parte dintre eroii rezistenței anticomuniste în munți. Tot aici se află inscripționate și numele "Sfântului Închisorilor", student (legionar) Valeriu Gafencu (care, deși a murit în închisoarea de la Târgu Ocna, figura în actele închisorii Aiud); de asemenea, și numele făimoșilor luptători cu arma în mână împotriva comuniștilor: comandanțul P. Domășneanu, col. Gh. Arsenescu, preot N. Andreeescu, av. Spiru Blănaru – și mulți alții (împușcați în diferite alte localități, dar figurând formal, în acte, la Aiud).

Prof. Mircea Vulcănescu, prof. Gh. Manu, ing. Ion Gigurtu, gen. Aurel Aldea, gen. Iosif Iacobici, gen. Nicolae Macici (și multe alte personalități) fac parte, de asemenea, dintre victimele de la Aiud ale regimului comunist.

Celebrul avocat – antilegionar - Istrate Micescu a murit între aceleași ziduri de închisoare cu legionari... Si tot la Aiud, ca o ironie a soartei, a fost asasinate și comunista Lucrețiu Pătrășcanu. De către tovarășii săi de "idealuri"...

Supraviețuitori ai Aiudului

La Aiud a pătim și poetul Mișcării, prof. univ. și comandanțul legionar Radu Gyr, și comandanții Bunei Vestiri: Radu Mironovici (unul dintre cei cinci fondatori ai Mișcării) și Ion Dumitrescu-Borșa (secretarul Mișcării), și ultimii doi frați ai Căpitănlui (Decebal și Cătălin Zelea Codreanu), și comandanții legionari Ion Victor Vojen și Dumitru Groza (șefi ai Corpului Muncitoresc Legionar), și regretatul dr. comandanțul legionar Ionel Zeana, cel ce a reînființat Senatul Legionar în țară după 1989, și instructorul legionar av. Nelu Rusu, actualul șef al Senatului Legionar, și instructorul legionar Viorel Tânase din Sibiu, cel mai bătrân legionar din lume, încă activ în cadrul Senatului Legionar, și camaradul Jean Bukiu, de asemenea membru al Senatului Legionar, și Carol Papanace, fratele și editorul comandanțului legionar Constanțiu Papanace, și printul avocat legionar Alecu Ghika, și generalul care a refuzat să tragă în legionari, Dumitru Coroamă, și filosoful simpatizant

legionar Constanțiu Noica (pentru a numi doar câteva notabilități).

Dintre cei enumerați mai sus, doar patru mai trăiesc: Nelu Rusu, Viorel Tânase, Jean Bukiu și Carol Papanace.

Invitație pentru stângiști și umanitaristi

Una e să ai cunoștință din cărți, la modul abstract, că au fost torturați și uciși mii de oameni, și cu totul altceva este să calcă pe acel loc de martiraj.

Îți invităm pe așa – zisii "idealisti" de stânga, pe nostalgicii "binefacenilor" regimului comunist, să-șii să sustină în continuare zisele idealuri de "etică și echitate socialistă", "elibereză", "progres" etc. în fața realizărilor lor concrete și de necontestat de la Aiud, în fața miliarilor de morți martirizați!

Președintele României s-ar putea reculege și la groapa comună a mii de Români adevărați, nu numai la Muzeul Holocaustului. Si poate că n-ar mai avea nevoie de o Comisie care să cerceteze crimele comunismului...

Iar pe domnii umanitaristi români care tipă și topăie pentru victimele holocaustului, îi invităm să scoată măcar două vorbe de bun simț și despre drama de la Aiud: cum adică, îi "interesează" soarta lumii întregi, dar nu le pasă de cei care au fost schingiuți și asasinați sub nasul lor?!

"Să nu uități!"

"Aiud, sanctuarul răstignirilor românești, de ce nici acum nu se aude numele tău, glasul tău, legendele tale?"

De ce bardul Tudor Gheorghe nu cântă balade și pentru tine?

Aici neamul românesc s-a răscumpărat față de Dumnezeu, aici s-a scris una din cele mai eroice pagini din istoria noastră contemporană, aici s-a înscris în circuitul nemuririi națiunea română.

În ziua aceasta de 14 septembrie ar trebui ca tot poporul român să fie în genunchi, să strige numele tău, Aiud, și numele celor ce au pătimit ca Prometeu, ca să se audă, să se audă de Români oriunde!

Supraviețuitori

(fragment din recenta scrisoare a doamnei prof. Flora Crăcea din București)

Am fost și suntem un neam oropsit, este adevărat; dar nu este mai puțin adevărat că, de multe ori, nu numai că nu i-am ajutat, nu numai că am stat deoparte, cu egoism și lașitate dezgustătoare, dar i-am trădat pe cei care s-au ridicat să ne apere ființa națională...

Așa cum spunea părintele AUGUSTIN, slujitor al sfintei Mănăstiri, probabil că România există încă numai datorită luptătorilor noștri care au fost martirizați pentru credința lor și care acum, în Cer, se roagă necontenit la Dumnezeu pentru salvarea acestui neam pe care l-au iubit mai presus de viață.

Redactia

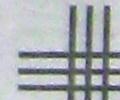
APEL PENTRU REPUNEREA ÎN DREPTURI A SCRITORULUI DISIDENT PAUL GOMA

Cinci publiciști, istorici și scriitori români: Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Valerian Stan, Flori Stănescu și Mircea Stănescu solicită românilor să semneze un apel pentru repunerea în drepturi a scriitorului Paul Goma.

Facem apel la legionari și la simpatizanți să semneze și să participe activ trimînd la sediul redacției noastre scrisorii individuale sau liste, cu numele, adresa și seria și nr. B. I., cu specificația pentru repunerea în drepturi a scriitorului Paul Goma, scrisorii și liste pe care le vom trimite mai departe.

Încercăm prin aceasta să reparăm o imensă nedreptate făcută de regimul comunist, de cel postcomunist și de internaționala iudaică scriitorului român Paul Goma.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități.

Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afișează!

Grigore Popovici - Rădășeni (Suceava): Am înregistrat cu satisfacție cele două noi apariții editoriale ale dvs.: "Anecdote, balade, puhoale și pocăință" și "Anecdote-n patru îte". Ne-a amuzat, de asemenea, "Broșură de caricaturi" extrase din România liberă. Vă dorim că mai multe apariții editoriale, sănătate și succes.

Sergiu Eftimie - Piatra Neamț: Așa este, și amintirile dvs. de închisoare confirmă foarte multe alte memorii de deținuți politici, și anume un lucru pe care mulți îl ignoră: nu toți cei declarați "legionari" de către comuniști au și fost legionari. Pentru că au oferit mărtișoare cu imaginea Arhanghelului Mihail sau pentru că au dactilografiat câteva poezii de Radu Gyr și le-au dat cunoștințelor, au fost etichetați ca "legionari" (denumire generică dată de comuniști celor ostili lor).

Vasile Anei - Baia Mare: V-am rugat ca, în cazul în care ne mai scrieți, să dactilografi paginile întrucât nu vă putem descifra grafia! Faptul că acum ati scris cu majuscule în loc de minuscule nu ne ajută prea mult, fiind vorba despre același scris de mână, ilizibil! Din foarte puținele și miciile fragmente pe care am reușit să le deschidăm am înțeles că ne sfătujiți, printre altele, să fim toleranți cu celelalte culte (dvs. însăvă fiind pastor evangelic). *Noi, Români, am tolerat atâta, încât suntem pe patul de moarte, și nu ne place deloc și nu putem nici susține și nici aproba cultele și sectele apărute în ultimul secol ca ciupercile după ploaie, străine de ființă națională și ostile credinței noastre milenare, ortodoxe, care este, de două mii de ani, suportul nostru invincibil, în vremuri de restricție. Noi credem că toți Români trebuie să aibă credința lui Ștefan cel Mare, a lui Mihai Viteazul, a lui Eminescu, a lui Ciprian Porumbescu, a Căpitanului, a lui Radu Gyr, Tuțea, a mililor de eroi și martiri – și aceasta nu era nici evangheliștă, nici baptistă, nici iehovistă etc., ci ortodoxă! De altfel, chiar dvs. vă "dați cu stângul în dreptul" cerându-ne bunăvoieță față de alte credințe religioase și atacând în același timp ortodoxismul: demonstrați astfel, fără să vreți, încă o dată, cine sunt cei care cer toleranță ortodoxilor. Este problema dvs. personală ce credință aveți; noi nu vă impunem nici ortodoxismul, și nici să ne citiți, dacă nu vă convine. Cât privește articolele pe care ni le trimiteți insistent și repetat spre publicare (aceleași și aceleași articole apărute în diverse publicații în urmă cu ani de zile), sper să vă dați seama de ce nu dăm curs invitației dvs. (singurul căt de căt interesant și în conformitate cu principiile noastre ar fi cel contra avortului, dar stilul pueril și exagerat melodramatic, face, de fapt, un deserviciu ideii, în loc să convingă). E clar deja: nu avem nici o afinitate.*

Victor Iancu - Ploiești: Să fim serioși! Este culmea cinismului și a ridicolului a susține că informatorii Securității și-au turnat prietenii, colegii, vecinii și rudele care îndrăznea să aibă alte păreri decât cele ale comuniștilor, pentru apărarea siguranței naționale, că ar fi fost, vezi Doamne, naivi și patrioi! Ca și cum era o problemă de viață și de moarte pentru țară că X îl critica pe Ceaușescu sau dezaproba regimul comunist! Chiar atât de idiotii nu puteau fi încât să credă așa ceva, dar ne cred pe noi idioti, de încearcă să ne convingă de asemenea aberații: atitudinea oamenilor era o problemă doar pentru regimul comunist care să-măntină prin teroare și minciună, nicidcum pentru... siguranța națională! Acești colaboratori au contribuit substanțial la menținerea terorii și a regimului comunist, iar patriotismul lor avea ca unitate de măsură numărul de persoane turmate la Securitate și persecutate, torturate, închise și ucise.

Ioan Ciama - Timișoara: Apreciez ardoarea cu care își mențin și își promovează tradițiile și obiceiurile domnul Pau Voina și Fanfara din Rătășor. Vă mulțumim pentru faptul că ne-ați transmis informații despre frumoasa Comunitate Românească din Banatul sărbesc. Aflând pe această cale că dl. Voina este un

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

înflăcărat român și un mare admirator al Căpitanului, îi sugerăm să dezvăluie și Comunității Române din Rătășor farmecul vieții legionare prin articole în ziarul comunei, "Nădejdea Rătășorului", poate chiar preluate din revista noastră. Am fi bucuroși să mai aflăm că și altundeva, pe pământ românesc, Legiunea își are luptătorii ei.

Flora Crăcea - București: Draga mea Doamna "Verde", vă mulțumesc pentru articolul trimis. Ne-ați pus însă în dilemă: nu ne-am permis să modificăm distorsiunile din textul scris de dvs., iar fără aceste necesare retușuri textul nu putea fi publicat (pentru a nu lungi răspunsul, vă ofer doar două exemple: referitor la "cazul Traian - Trifan": Traian și Trifan nu sunt două persoane, ci una și aceeași, astfel încât discuția dintre cele două persoane Traian și Trifan, relatată de dvs. ar fi putut să aibă loc doar imaginari, Traian Trifan a fost primarul Brașovului în 1940, nu al Giurgiului, nu a fost închis în Basarabia (?!), ci direct la Aiud, povestea dvs. nu se leagă deloc; singurul lucru real care se poate spune despre Traian Trifan – și pe care dvs. nu l-ați menționat – este că în tot îndelungatul timp al detinției la Aiud a fost un model de spiritualizare; apoi, Sebastian Erhan nu a fost nicidcum "căprarul lui Codreanu" și nu pentru că ar fi "păscut câteva capre ale lui Codreanu" a fost închis timp de 16 ani, ci pentru că era vechi legionar, încă de la începuturile Mișcării, și se distinsese în luptă.

Căpitanul acordându-i gradul de instructor legionar - nu de instructor de... caprei Era șeful legionarilor din Câmpulung Moldovenesc și un antisemit notoriu). Impresionați însă de dragostea dvs. pentru legionari și de suferințele soțului dvs., preotul luptător Nicolae Crăcea, am publicat un fragment din scrisoarea dvs. în pag. 15, în cadrul articolului colectiv "Remember: Aiud".

Emil Persa - Cluj: Biroul redacției noastre de rezolvare a problemelor sășești regretă incidentul pe care l-ați avut, dar vă reproșeză totodată neglijenta care a dus la un asemenea necaz. Am primit și versurile dvs. stil povestire; printre altele, ne-a dezarmat lungimea versificărilor. Vă sugerăm ca, prin intermediul cenuaclurilor din care faceți parte, să încercați o publicare în România literară. Adevarul literar sau poate chiar la Dilema veche. Suntem de părere că monarhia constituțională este net superioară, din multe de vedere, republicii, dar despre viteazul nostru rege Mihai cel dintâi și din urmă, nu îl putem decât veșnic "mulțumi" pentru actul "triumfal" de trădare din 23 august.

Sorin Iordache - Pitești: Mulțumim pentru poza Căpitanului și tricolor. Din acestea avem însă și noi. Ce ar trebui Legiunii ar fi însă persoanele care, chiar și la vîrstă înaintată, se fac utili țelului nostru. Am fi foarte mulțumiți dacă dvs. și ceilalți abonați, cititori sau simpatizanți ne-ați putea ajuta în lupta noastră prin distribuția revistei din proprie inițiativă (sau alte mici ajutoare). De persoane dornice să-și omoare timpul cu propriile povești nu ducem lipsă, ci de adevărat simpatizanți care ar putea ajuta într-o mică măsură dar vizibilă activitatea noastră. Cel mai bun exemplu este neobositul senator legionar Badea Nicolae care în ciuda vîrstei (87 de ani) se ocupă de casierie și de abonamente, precum și de abonați, tăcut la întâlnirile de la sediu, dar cel mai apreciat luptător pentru strângerea unui bănuț necesar supraviețuirii revistei.

Vladimir Pogorevici - Suceava: Apreciez faptul că, deși ati suferit cumplit o viață întreagă, încă de pe băncile liceului, pentru credința legionară, preocuparea și dragostea dvs. pentru Mișcare au rămas neschimbate, și faptul că mențineți o corespondență regulată cu noi. Tocmai de aceea vă rugăm să vă gândiți cum anume ne-ați putea ajuta, concret.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:

Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Colegiul de redacție:

Nicoleta Codrin

Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Cornelius Mihai, Cătălin Enescu

Nicolae Badea - secretar de redacție

Relații cu publicul:

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19
(zona Cîrcului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul legionar@zelea-codreanu.com

ATRAGEM ATENȚIA cititorii noștri că NOUA NOASTRĂ ADRESĂ DE E-MAIL ESTE:

cuvantul legionar@zelea-codreanu.com

(Noul nostru SITE este zelea-codreanu.com)